

01

ตัวตั้งสมาคมพิณดาบ

‘ดาบ เป็นสัญลักษณ์แห่งความเด็ดขาด หมายถึง อำนาจ
ในการพิพากษา การบังคับใช้กฎหมายในการตัดสินผิดชอบชั่วดี คือ
อาวุธใช้ตัดสินชะตาชีวิตของผู้อื่น

ดังนั้นดาบในมือของ **Lady Justice** จึงเป็นดาบที่มีความคม
ทั้งสองด้าน เรียกว่า**ดาบสองคม** เป็นสัญลักษณ์แห่งกฎหมายที่
สามารถใช้ลงโทษผู้กระทำผิดและปกป้องผู้บริสุทธิ์ไปในคราวเดียวกัน

แต่ถึงอย่างนั้น อำนาจที่ว่าอาจก่อให้เกิดความยุติธรรมหรือ
อยุติธรรมก็ได้ทั้งหมด หากผู้ถือดาบไม่ได้ผ่านการชั่งน้ำหนักของ
หลักฐาน และไม่พิจารณาอย่างตรงไปตรงมา ดาบจะต้องอยู่ต่ำกว่า
ดาบซึ่งเสมอ เพื่อแสดงให้เห็นว่า---

เสียงนุ่นนวลของนักพากย์สาวจากสารคดี ดาบแห่งความ
ยุติธรรม ในไอแพดยังคงดำเนินไปเรื่อยแม้ผู้เปิดจะไม่ได้สนใจฟังมัน
เลยก็ตาม

ร่างเล็กผอมเพรียวภายในห้องนอนขนาดกลางยังคงให้ความ

สนใจแก้ดาบเซเบอร์เล่มโปรดในมือ

เขาบรรจงขีดมันอย่างเชื่องช้า พิจารณารูปทรงเรียวยาวกับด้ามจับเหมาะมือด้วยความหลงใหลแล้วจึงสวมปลอกผ้าให้ตัวดาบก่อนจะเก็บลงใส่กระเป๋าพร้อมถุงมือใหม่เอี่ยมที่เพิ่งได้มาเมื่อวานตอนเย็น

คณินทร์ หันไปปิดสารคดีแล้วลุกขึ้นยืนเต็มความสูง เด็กหนุ่มคิดว่ากระเป๋าเป้สีดำคู่ใจซึ่งภายในบรรจุอุปกรณ์สำหรับกีฬา ‘Fencing’ ขึ้นมาสะพายไว้บนบ่า

วันนี้เขาต้องออกเดินทางเร็วหน่อยเพราะมีนัดฝึกซ้อมให้พวกเด็กใหม่ที่สมาคมฟันดาบ ต้องเร่งรีบกว่าช่วงเวลาปกติเล็กน้อย

เด็กหนุ่มก้าวออกจากห้องนอน ในจังหวะที่กำลังจะปิดประตูดวงตาสองชั้นหลบในก็กวาดมอง ‘ความภาคภูมิใจของตัวเอง’ ที่วางเรียงรายอยู่บนชั้น

ห้องของคณินทร์เต็มไปด้วยดาบหลากหลายชนิดที่ได้มาจากการชนะพนันกับเพื่อน เขามองมันด้วยสายตากลุ่มมุกภูมิใจทั้งที่ยาก่อนจะปิดประตูแล้วย่าเท้าลงบันไดบ้านอย่างอารมณ์ดี

“ลูกมาช้ากว่าเวลาที่เรตกลงกันไว้ห้านาที ครึ่งหน้าปรับปรุงด้วย”

เท้าของคณินทร์ชะงักทันทีที่ได้ยินน้ำเสียงเคร่งขรึมจากใครอีกคน ซึ่งใครอีกคนที่ว่านั่นคือทัตตนิย... บิดาของเขาเอง

“Yes sir, I’m aware of that”

คณินทร์ยกไหล่ เด็กหนุ่มทิ้งตัวลงนั่งหน้าโต๊ะอาหารโดยไม่สนใจมองบิดาซึ่งกำลังยืนง่วนอยู่หน้าเตาเลยสักนิด

เขาหยิบมือถือออกมามากดเข้าไปอ่านข้อความจากพอล เพื่อนสนิทในสมาคมฟันดาบที่เพิ่งเข้ามาหากันตั้งแต่เช้า ทว่ายังไม่ทันจะได้

พิมพ์อะไรตอกลับไป มีอาหารเข้าจากคนเป็นบิดาก็ถูกวางลงตรงหน้าเสียก่อน

“พ่อเคยบอกแล้ว ถ้าอยู่ในบ้านให้ใช้ภาษาของเรา” ทัดदनัยพูดด้วยน้ำเสียงดุเข้ม บิดาของคณินทร์ยังคงตีสีหน้าเรียบเฉยเหมือนอย่างเคย

ภาษาของเรา เด็กหนุ่มฟังแล้วแค้นหัวเราะในใจ ภาษาที่ว่าจะจะเป็นภาษา*เอมมา* เพราะว่าบิดาของเขามาจากประเทศเล็ก ๆ แถบเอเชียอาคเนย์ ที่มีชื่อว่า **เอมมาลี**

ทัดदनัยเป็นคนของที่นั่น เกิด โต และผูกพันกับประเทศที่ว่าเสียมากมาย แต่คณินทร์ไม่... เขาเกิดและโตที่ประเทศอังกฤษ

ไม่รู้เหมือนกันว่าพ่อพูดเต็มปากได้อย่างไรว่ามันเป็นภาษาของ ‘เรา’ เด็กหนุ่มคิดว่ามันน่าจะเป็น *ภาษาของพ่อ* คนเดียวเสียมากกว่า ในเมื่อพ่อบอกว่าเขาเกิดและเติบโตที่นี่ ดังนั้นภาษาของเขาก็ควรจะเป็นภาษาอังกฤษ ไม่ใช่ภาษา*เอมมา*

แม้ว่าคณินทร์จะอยากยกย้อออกไปอย่างไร ทว่าเมื่อลอบสังเกตอารมณ์ของบิดาแล้วเห็นถึงความตึงเครียดบนใบหน้าของอีกฝ่าย เด็กหนุ่มก็ตัดสินใจเลือกที่จะทำเป็นเมินเฉยและเก็บคำพูดเหล่านั้นเอาไว้ในใจ

“ข้าวชอยอีกแล้วเหรออ” คณินทร์หันมาบ่นพิมพ์พำกับอาหารตรงหน้าแทน เขาใช้ส้อมเขี่ยเส้นในชุปแกงกะทิที่มีน้ำมันพริกสีส้มลอยเด่น ม้วนเส้นสีเหลืองแล้วขมวดคิ้วให้บิดาที่เพ็งทั้งตัวลงนั่งฝั่งตรงข้าม

“พ่อก็รู้ว่าฉันไม่ชอบกินข้าวชอยเพราะมันเป็อนเสื่อ”

เด็กหนุ่มนึกถึงภาพตัวเองตอนกินข้าวชอยของพ่อจนเส้นสะบัดน้ำมาโดนเสื่อ... มันเลอะเทอะ

อันที่จริงเขาไม่ชอบอาหารประเภทเส้นทุกชนิด เพราะทุกครั้ง ที่กินคนฉันทร์มักจะมีปัญหาเสื่อผ้าเปื้อนด้วยน้ำซุบหรือซอส ใคร ๆ ต่างก็รู้และพยายามหลีกเลี่ยงให้ตลอด แต่ดูเหมือนบิดาของเขาจะเป็นข้อยกเว้น

พ่อนะนอกจากจะไม่เคยคิดหลีกเลี่ยงของที่ลูกไม่ชอบ ยังชอบทำอาหารประเภทเส้นเสิร์ฟมาให้ในทุก ๆ เช้าอีกด้วย

“ก็หัดเสียให้ชิน ลูกสามารถกินให้มันไม่เปื้อนได้” ทัดต๋นัยตอบเสียงเรียบ เขาหรีตามองลูกชายใช้ส้อมรับประทานอาหารประจำชาติแทนการใช้ตะเกียบอย่างที่เคยสอน “หัดใช้ตะเกียบกับช้อนให้ชินสักที จะใช้ส้อมกินทุกอย่างเหมือนอยู่ที่นี้ไปตลอดไม่ได้ะนิน”

“เฮ้อ...” คนฉันทร์ถอนหายใจแล้วคว้าปากลงเมื่อได้ยินบิดาของเขาพูดอย่างนั้น

เด็กหนุ่มรู้ว่าเถียงไปก็ไม่ประโยชน์

เพราะถ้าเถียงบิดาก็จะวนมาพูดเรื่องเดิมเหมือนพวกหุ่นยนต์ที่ถูกตั้งโปรแกรมเอาไว้อัตโนมัติ คิดได้อย่างนั้นเขาจึงเอาส้อมออกจากชามแล้วหันไปหยิบตะเกียบข้างมือคืบเส้นเข้าปากสองสามคำ จากนั้นก็ดื่มน้ำแล้วผุดลุกขึ้นทันที

“นินกินแค่นั้นะ อิม”

“อือ” ทัดต๋นัยยกแก้วกาแฟขึ้นจิบ แสร้งทำเป็นไม่เห็นท่าทางไม่พอใจของลูกชาย ซึ่งแสดงออกอย่างชัดเจนทุกครั้งยามได้ยินเขาป่น

ด้านคนเป็นลูก เมื่อเห็นบิดาแสดงท่าทางไม่ยี่หระก็หันไปคว้าเป้ขึ้นสะพายบนบ่า

คนฉันทร์ตั้งท่าจะเดินออกจากห้องอาหารผ่านหลังคนอายุมากกว่าไปเลย แต่ยังไม่ทันจะก้าวขาไปไหน ความใจอ่อนก็กัดกิน

หัวใจ จนสุดท้ายต้องยอมกลายเป็นฝ่ายอับิดาอีกครั้งเพราะทนไม่ได้

หากจะต้องไม่พูดคุยกันแค่เพราะเรื่องที่เขาไม่ใช่ตะเกียบกินข้าวชอย *คราวนี้จะยอมให้อีกรอบก็ได้*

“จั้น... นินไปก่อนนะพ่อ”

คณินทร์พูดเบา ๆ กับแผ่นหลังกว้าง มองจากมุมนี้เหมือนกับทัศนีย์ไม่สนใจจะจ้อลูกชายสักนิด คนตัวสูงใหญ่ที่สวมผ้ากันเปื้อนสีฟ้าอ่อนนั้นไม่แม้แต่จะหันกลับมามองกันด้วยซ้ำ

บิดาของคณินทร์ทำเพียงวางแก้วกาแฟลงอย่างใจเย็น จากนั้นก็เปล่งเสียงเครื่องขริมออกมา

“อย่าลืมว่าเรามีนัดซ้อมกัน---คืนนี้ *อย่าสาย*”

ดวงตาสองชั้นหลบในเบิกโพลง จากที่คิดจะก้าวออกไปจากตรงนี้เงียบ ๆ คณินทร์ก็ชะงักเท้าถอยหลังกลับทันที

“แต่เนิ่นนกำลังจะไปซ้อมที่สมาคม แล้วจะให้ซ้อมอะไรอีก ตอนกลางคืนอะพ่อ ไหนเราคุยกันแล้วไงว่าจะให้เวลานินที่वलเล่นบ้าง”

สมาคมที่คณินทร์หมายถึงคือสมาคมฟันดาบ และที่เขาพูดกับบิดาเรื่องการฝึก ก็คือฝึกฟันดาบแบบสากลในรูปแบบของกีฬา ‘Fencing’

กีฬาที่บิดาของเขาใฝ่ฝันนักหนาว่าอยากเป็นตัวแทนของประเทศตัวเอง แต่ทำไม่ได้เพราะเกิดอุบัติเหตุตอนยังเป็นหนุ่ม ทำให้ต้องละทิ้งความฝันแล้วรับข้อเสนอองานด้านอื่น พร้อมกับย้ายตัวเองมาอยู่ประเทศอังกฤษและลงหลักปักฐานจนมีเขาที่นี่...

“พ่อเปลี่ยนใจแล้ว ฝึกแบบนั้นกับฝึกแบบ ‘ของเรา’ มันไม่เหมือนกัน”

ทัดตณัยกตเสียงต่ำ เขาย้าเสียงตรงคำว่า ‘ของเรา’ มากเป็นพิเศษ

“พ่อจะยึดติดอะไรนักหนา ที่นินเอาที่หนึ่งในสมาคมมาให้มัน ยังไม่ทำให้พ่อพอใจอีกหรือ”

“ยังไม่พอ คีนนี้มาฝึกด้วย---ลูกยังมีช่องโหว่อีกเยอะที่พ่อต้องชี้ให้เห็น” จบคำทัดตณัยก็ยกแก้วกาแฟขึ้นจดริมฝีปากอีกครั้ง

ชายวัยกลางคนแสดงท่าทางให้คนเป็นลูกเห็นว่าเขาไม่สนใจสิ่งที่คณินทร์ค่าน คำสั่งของเขาต้องเด็ดขาด เป็นประกาศิตที่ลูกชายห้ามปฏิเสธ

“นั่นก็ตามใจพ่อ พ่ออยากให้ทำอะไรนินก็จะทำให้หมด ยังไฉนินก็ต้องกตัญญูอยู่แล้วนี่ เพราะนินอยู่กับ Asian Parent ไง”

คำพูดประชดประชันแบบเด็ก ๆ ของลูกชายเพียงคนเดียวดวงขึ้นพร้อมเสียงประตูปิดดัง *ปัง!*

นานหลายนาทิตที่ทัดตณัยยังนั่งค้างอยู่อย่างนั้น ดวงตาที่เคยเรียบเฉยแปรเปลี่ยนเป็นลั่นไหว สายตาที่เคยจับจ้องออกไปนอกหน้าต่างเปลี่ยนทิศทางมาหยุดที่ซามข้าวซอย ซามอาหารที่ผู้เป็นลูกชายกินเหลือเอาไว้

ชายวัยกลางคนทำได้เพียงถอนหายใจออกมาอย่างหนักหน่วง แล้วเอื้อมมือหยิบซามอาหารนั้นลูกเดินไปยังอ่างล้างจาน ดับความฟุ้งซ่านที่มีมากมายในสมองให้จางหายไป

คณินทร์เดินออกจากบ้านมาแล้ว เขายังคงหัวเสียวกับเรื่อง ที่พ่อพูดไม่หาย เด็กหนุ่มเดินลับเท้าอย่างรวดเร็วเข้า ‘Earl’s Court Station’ หวังให้การออกแรงด้วยการเดินช่วยคลายความหงุดหงิดในใจลงไปบ้าง

คุณินทร์คิดว่าบิดามีท่าทางเหมือนกับพวกทหารมากกว่าจะเป็นนักเขียนเสียอีก ด้วยท่าทางเคร่งขรึม ความเจ้าระเบียบ และน้ำเสียงหนักแน่นที่ชอบเปลอเอามาใช้กับเขาเวลาฝึกออกดาดบ ให้ความรู้สึกอย่างกับกำลังถูกฝึกหนักด้วยหัวหน้าอัศวินในยุคกลาง อย่างไม่โรยอย่างนั้น

ไม่แปลกใจเลยที่บรรดาเพื่อน ๆ จะไม่กล้ามาเล่นที่บ้านใคร ๆ ต่างก็เกรงใจบิดาของเขาไปเสียหมด

คุณินทร์ยังจำตอนพอลมาเที่ยวบ้านครั้งแรกได้ มันโดนพ่อออกคำสั่งให้ลุกขึ้นมาสวมชุดสำหรับซ้อม เนื่องจากเห็นว่าอีกฝ่ายยังออกดาดบท่าไม่สวยตั้งใจ พ่อเลยอาสาเป็นคนฝึกให้ เข้มงวดซะจนพอลหมดแรงข้าวต้ม ไม่กล้ามาที่บ้านอีก

ทั้งยังขนานนามบิดาของเขาให้ด้วยว่าเป็น *ครูฝึกสุดโหดในคราบน้ำักเขียน* เอาไปเล่าให้คนในสมาคมฟังจนเป็นที่โจษจันถึงทุกวันนี้

ที่จริงอาชีพหลักของทัตตั้นยคือนักเขียนเงา ทำงานให้แก่พวกคนดังเท่านั้น ส่วนใหญ่งานแนวที่ถนัดคือจำพวกเกี่ยวกับอัตชีวประวัติของนักกีฬา จึงไม่มีผลงานอะไรเป็นชิ้นเป็นอันมากนัก

แต่นั้นคือเหตุผลว่าทำไมพ่อของเขาจะต้องออกกำลังกายและฝึกหนักอยู่เสมอ เพราะนักกีฬาคนดังพวกนั้นชอบคนที่ดูแลร่างกายของตนเอง มากกว่าจะชอบจ้างนักเขียนพอมแห่งให้มาเขียนชีวประวัติของตัวเองนะสิ

คุณินทร์คิดว่าทัตตั้นยเป็นคนเก่งมากคนหนึ่ง หากว่าไม่ประสบอุบัติเหตุก็คงไม่ต้องเอาความฝันความหวังทั้งหมดมาฝากไว้กับเขา ลูกชายผู้แสนเอาแต่ใจ

บอกตามตรงหน่วยก้านอย่างพ่อนะ หากยังอยู่ในประเทศ

บ้านเกิดที่*เอมมาลี* ก็คงได้เป็นนักกีฬาทีมชาติสมใจ

เขาเดาว่าพ่อคงจะทำใจเรื่องนี้ไปนานแล้ว ถึงได้ใช้ชีวิตแบบ พ่อمایشลูกหนึ่งได้อย่างสมบูรณ์แบบขนาดนี้

แม้คุณินทร์จะไม่เคยพบหน้ามารดา เพราะท่านเสียชีวิตไป ตั้งแต่ตอนเขาเกิด แต่อีกฝ่ายก็ทำหน้าที่ของพ่อเป็นอย่างดีไม่เคยขาดตกบกพร่อง ต่อให้จะแข่งวดกับเขาไปเสียทุกอย่าง แต่ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าทัศนัยคือพ่อที่ดีมากคนหนึ่ง

พ่อรักเขา เหมือนที่เขารักพ่อ แม้เราจะไม่เคยบอกรักกันสัก ครั้ง แต่คุณินทร์สัมผัสได้ถึงความหวังดีที่บิดาของเขามอบให้ด้วยความจริงใจเสมอมา

ทั้งเอาใจใส่ด้วยการดูแลบ้านช่องให้สะอาดอยู่เสมอ ทั้งตื่นมาทำอาหารเสริฟให้กันทุกเช้า...อ้อ ก็ไอ้อาหารที่เขาไม่ค่อยจะชอบกินนั่นแหละ

โอเค มันก็ไม่ได้แยขนาดนั้นหรอก...

เพราะอยู่กับพ่อมาตลอดคุณินทร์จึงเป็นลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น ทุกอย่างที่พ่อเป็น ทุกอย่างที่พ่อทำ เขาได้มันมาเกือบทั้งหมด

ทั้งนิสัยชอบสังเกตสีหน้าท่าทางของคน ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเคยชินมาจากการเล่นกีฬา 'Fencing' ที่บิดาเคยสอนเอาไว้

อีกฝ่ายบอกเสมอว่ากีฬานี้ไม่ใช่แค่เพียงออกดาบอย่างไร ให้แทงหรือฟันโดนตัวคู่ต่อสู้ได้ แต่เป็นกีฬาที่ใช้เพื่อฝึกการตัดสินใจว่าจะบุกหรือจะรับ โดยการสังเกตจากท่าทางของคู่ต่อสู้

ความไวที่แม่นยำ การป้องกันดดาบให้ทันท่วงที ล้วนเกิดจากการต้องใช้สมาธิฝึกอ่านใจและอ่านท่าทางการเคลื่อนไหวของผู้อื่นจนชำนาญ

เหมือนกับที่เขาอ่านบิดาของตนเองออกว่า ถึงจะทำเป็นแข็ง

กระด้างใส่กันแค่นั้น แต่ก็มักจะใจอ่อนให้เขาเสมอ

คุณินทร์คิดว่าทั้งหมดนี้เป็นความสามารถพิเศษ

เขาเก่งเรื่องการอ่านสถานการณ์รอบตัว โดยเฉพาะสีหน้าของคนและการเคลื่อนไหวของสิ่งมีชีวิตโดยรอบ และเพราะเหตุนี้แหละ การเดินทางไปสมาคมพินดาบในเช้าวันนี้ถึงดูผิดแปลกไปจากทุกที่...

เขาเรียวก้าวไปข้างหน้าสองก้าวแล้วหยุด จากนั้นก็ก้าวต่ออีกสองก้าวแล้วหยุด ทำแบบนี้ซ้ำ ๆ จนมั่นใจได้ว่าเสียงฝีเท้าที่ก้าวออกไปของตนเองนั้น มันมีอีกเสียงดังตามหลังมาด้วย

‘เสียงรองเท้าประเภทที่มีพื้นหนา ไม่ผิคนแน่’

เพื่อความแน่ใจเด็กหนุ่มจึงหยุดเดินกะทันหันอีกครั้ง

คุณินทร์แสร้งทำเป็นก้มลงผูกเชือกกรองเท้าตัวเองแม้ว่ามันจะไม่ได้หลุดออกมา เขาอาศัยจังหวะที่ก้มหน้าลงเพ่งสายตาลอดใต้หว่างขา

แล้วก็ป็นดังคาด มีรองเท้าคอมแบตคู่หนึ่งโผล่เข้ามา เจ้าของรองเท้าคู่นั้นยืนนิ่งห่างไปไม่ไกลในระยะที่มองเห็นได้

หัวใจของเด็กหนุ่มเต้นแรงราวกับมีใครมาเขย่า

คุณินทร์กลืนน้ำลายเหนียวเหน็ดลงคอ แต่ถึงสติสัมปชัญญะจะผลัดกันให้ตื่นตัวอย่างไร เขาก็ยังเลือกที่จะลุกขึ้นยืนอย่างเป็นทางการ

แสร้งทำเป็นไม่รับรู้ถึงการมีอยู่ของใครบางคนที่เดินตามกันมาได้พักใหญ่ พยายามทำเป็นไม่สังเกตเห็นอะไรแล้วเร่งฝีเท้าเดินเข้าตัว ‘Tube’ ทันทีที่ประตูรถไฟเปิดออก

เกือบสัปดาห์แล้วที่คุณินทร์รู้สึกได้ถึงสิ่งผิดปกติที่อยู่รอบตัวหลายครั้งหลายคราที่เขารู้สึกว่าสายตาจับจ้องมาที่ตัวเอง ทว่า

พอมองหาดันตอกลับไม่พบใครที่น่าสงสัย แต่ทุกครั้งสัญชาตญาณ การเอาตัวรอดกลับบอกว่าบุคคลปริศนานั้นกำลังเข้าใกล้กันมากขึ้นเรื่อยๆ ใกล้จนเขาไม่สามารถวางใจได้อีกต่อไป

‘ไม่ว่ายังไงวันนี้ก็ต้องเห็นหน้าคนที่ตามมาให้ได้’

คณิตร์คิดในใจก่อนจะค่อยๆ เคลื่อนตัวจากหน้าประตูไปยังกลางโถง

เขาเหลือบมองเงาของผู้คนในกระจกด้วยความระแวงระวัง ก่อนสายตาส่งประกายปะทะเข้ากับบุคคลน่าสงสัยที่สวมเสื้อมีฮูดสีเทา กับหมวกสีดำปิดหน้าปิดตาซึ่งยืนอยู่ด้านหลังเขา เยื้องออกไปทางขวามือไม่ถึงสามที่นั่น

คณิตร์ลือกเป้าหมายไปยังชายคนนั้น อ่านท่าทางของอีกฝ่ายผ่านเงาของหน้าต่างตัว ‘Tube’ ที่สะท้อนเข้าตา บุคคลต้องสงสัยหันซ้ายทีขวาที ทั้งยังเอียงตัวมาทางเขาอย่างประเจิดประเจ้อพานให้นึกคิดไปถึงเหล่าคู่อริเก่าที่เคยมีเรื่องด้วย

คนอ่อนวัยพยายามค้นหาในเศษเสี้ยวของความทรงจำ เขากำลังครุ่นคิดว่าเคยมีปัญหาเกี่ยวกับใครที่มีลักษณะแบบนี้บ้างหรือไม่ แต่ในหัวกลับว่างเปล่า คณิตร์ไม่ค่อยรู้จักใครที่เป็นคนเอเชีย ดังนั้นเขาจึงมั่นใจว่าคนคนนี้ไม่ใช่ใครที่รู้จักอย่างแน่นอน

พอคิดได้อย่างนั้นเด็กหนุ่มก็หลับตาลง สูดลมหายใจเข้าลึกสุดปอด ก่อนจะนับหนึ่งถึงสิบในใจตามที่คำนวณเวลาเอาไว้คร่าวๆ จากนั้นก็...

“เฮ้ย ไอ้เด็กเวรนี่!”

ใครสักคนสบถออกมาเสียงดังเมื่อถูกคณิตร์กระแทกไหล่เข้าให้ตอนที่วิ่งจากกลางโถงไปยังประตู ถึงจะอยากหันไปขอโทษอย่างไร แต่นาทีนี้เขาไม่มีเวลาแล้ว มีแค่เสียงประกาศจากนายสถานี

เท่านั้นแหละที่สำคัญ

คุณินทร์นับถอยหลัง คำนวนจำนวนก้าวที่ตนเองต้องออกวิ่งให้ทัน แล้วกระโจนออกจากขบวนรถในทันที จังหวะเดียวกับที่เสียงเตือนปิดประตูดังขึ้น

ปึก!

“ไป-ตาย-ท่า-ซะ ไ้โรคจิต”

คุณินทร์หันขวับกลับไปพูดแบบไร้เสียงแต่เน้นรูปปากให้ชัดเจนใส่คนสวมเสื้อมีฮูดสีเทาที่ตกหลุมพรางกันอย่างแรง

อีกฝ่ายวิ่งไล่ตามเขามาแต่ไร้ประโยชน์ ประตูรถไฟปิดลงขวางกั้นพวกเขาเอาไว้ เด็กหนุ่มยิ้มมุมปาก ยกนิ้วกลางขึ้นโชว์เป็นการประกาศชัยชนะอันแสนสันให้คนในรถไฟได้แต่กระพืดกระพืดอย่างหัวเสีย กว่ามันจะรู้ว่าควรทำอะไร รถไฟก็เคลื่อนขบวนออกไปเสียแล้ว

ไ้ไ้ไ้...

เด็กหนุ่มยืนมองรถไฟเคลื่อนขบวนออกไปด้วยความสะใจ และรีบหมุนตัวกลับเมื่อคิดดูแล้วคงไม่เข้าทำนักหากจะเดินทางด้วยเส้นทางเดิม เพื่อไปให้ใครสักคนดักรอตีหัวตัวเองในสถานีหน้า

การตัดสินใจเปลี่ยนวิธีการเดินทางไป ‘Fencing Club’ โดยรถไฟอีกสาย แล้วอาศัยการเดินเยอะกว่าเดิมอีกสักหน่อย น่าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด

เอาเถอะ เสียเวลานิดหนึ่ง... แต่อย่างน้อยก็มั่นใจได้ว่าคงปลอดภัยจากพวกสตอลค์เกอร์ที่มาวนเวียนในชีวิตเขาช่วงนี้ไปอีกวันนั่นแหละ

“อ้อ นั่นก็เลยเป็นเหตุผลที่นิมาสายสินะ”

มาถึงที่ ‘Fencing Club’ ยังไม่ถึงนาทิตีก็ถูกชักใช้ไล่เสียงจนสะอาดเอี่ยมโดยเพื่อนสนิท คณินทร์จำเป็นต้องบอกถึงสาเหตุที่มาสายจึงเล่าเรื่องทั้งหมดที่เจอมาให้พอลไปบอกต่อแก่คนอื่น ๆ อีกที่แน่นอนว่ามันไม่เคยทำให้ผิดหวัง... ในเรื่องความปากสว่สนะนะ

ดังนั้นเมื่อเดินออกมาจากห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า จึงกลายเป็นว่าทุกคนในทีมรับรู้หมดแล้ว ไม่เว้นแม้กระทั่งเด็กใหม่ที่ยืนอยู่ตรงหน้าจอบเครื่องนับคะแนนดิจิทัล

“เล่ากันไปถึงไหนแล้ว” คณินทร์ที่เดินกอดหน้ากาทายายโหละออกมาเลิกคิ้วไปทางพอล

แองเจลาหันมาเห็นก่อน เจ้าหล่อนจึงรีบกุลิกุจอบเพียงตัวออกจากกลุ่มสนทนาเพื่อเปิดทางให้เขาได้แทรกเข้ามารว่มวง

“ก็เล่าถึงว่าแกมีคนตาม---” พอลตอบ หนุ่มอังกฤษมทของหันขวับมาหาเพื่อนตัวเล็กของเขาทันที “แล้วนี่แกจะทำยังไงต่อ คิดจะแจ้งตำรวจไหม เพื่อให้อพวกนั้นมันเป็นพวกลักพาตัวคนไปค้าอวัยวะงเพื่อน ทำไมทำหน้าที่แบบนั้นเล่า”

คณินทรีย์มออกมาเมื่อได้ยินประโยคสุดท้ายที่เพื่อนสนิทพูดคนอื่นเองพอหันมาเห็นเขายิ้มแบบนั้น ก็พอจะคาดเดาได้ว่าทั้งหมดนั้นไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร เพียงแต่พอลมันเป็นประเภทวิตกเกินเหตุจนพาลมเรื่องไร้สาระออกมาอีกแล้ว

“แกก็พูดไปเรื่องวะพอล คนอย่าง**นิมา**จะมีอะไรให้เอาไปค้าวะถึงมันจะหน้าตาน่ารัก แต่แกช่วยดูสารรูปเพื่อนเราหน่อย ตัวแค่นี้โตมันก็คงแค่นี้”

อเล็กซ์ ลูกครึ่งจีน-อังกฤษที่ถือดาบเอเป้ทำมือเหมือนกำลัง

หยิบของชิ้นเล็กจิ๋วมาโชว์เพื่อน “ปากจัดแบบมัน---ใครเอาไปก็มีแต่เป็นภาระทั้งนั้น เห็นใจคนที่อยากลักพาตัวมันหน่อยดิเพื่อน”

“เฮ้ๆ เกินไปหน่อยมั้งเพื่อน แกคงลืมไปแล้วมั้งว่าใครเป็นกัปตันทีมเรา---พูดแบบนี้ระวังโดนปลดกลางอากาศนะเว้ย” กัปตันของทีมอย่างคณินทรียกดาบเซเบอร์ขึ้นแตะอกเพื่อนชาวเอเชีย ซึ่งเมื่อเจอแบบนี้เนื้อเล็กซ์ก็เป็นฝ่ายยกมือทำท่ายอมแพ้แบบไม่จริงจัง เป็นการกระทำที่เรียกเสียงหัวเราะจากเพื่อน ๆ กับเด็กใหม่บริเวณนั้นได้เป็นอย่างดี

“แต่จะว่าไปก็ไม่ใช่ครั้งแรกที่เพื่อนเราถูกตามนี่หว่า อย่างน้อยก็มีไอ้หมอนั่นอีกคน...” อเล็กซ์อาศัยจังหวะที่เพื่อน ๆ เบาเสียงหัวเราะ พุดโพล่งขึ้นมาพลงพยับกพืดไปยังที่นั่งคนดู

หนุ่มดีลุ่กครั้งมองไปยังผู้ชายคนหนึ่งที่นั่งไขว่ห้างประสานมือบนตักมองลงมายังพวกเขาด้วยสีหน้าเรียบเฉยไม่บ่งบอกอารมณ์ก่อนจะหันมาป้องปากพูดด้วยเสียงอันเบา “หมอนั่นตามมาดูตารางฝึกทีมเราทุกครั้งที่มีชื่อของไอนินซ่าแข่ง ฉันทว่าถ้าไม่ใช่พวกแมวมองก็คงเป็นหนึ่งในคนที่ชอบไอนินนั่นแหละ ไม่ผิดแน่”

“จะเป็นงั้นได้ไง ไอ้หมอนั่นไม่เคยลงมาคุยกับฉันสักครั้งเลย” คณินทรีย้ออกความเห็นพลงงยหน้าขึ้นไปหาคนที่อเล็กซ์พูดถึง เขาชะงักไปเล็กน้อยเมื่อพบว่าใครอีกคนมองมาทางกันอยู่ก่อนแล้ว

ระยะห่างที่ไม่มากนักทำให้คณินทรียสามารถมองเห็น ไอ้หมอนั่น ได้อย่างชัดเจน

รูปร่างสูงใหญ่ เครื่องหน้าที่ใครเห็นก็ต้องจัดให้ไปอยู่ในประเภทลูกรักพระเจ้า

มองไปที่ก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า คนคนนั้นเป็นผู้ชายที่หน้าตาดีมากคนหนึ่ง... ถึงจะเป็นคนเอเชียก็เถอะ แต่ส่วนสูงที่วัดได้จาก

สายตาคว่าว ๆ คงห่างกว่าเขามากเกือบสิบเซนฯ

อีกทั้งหน่วยก้านยังน่าอิจฉามากพอให้ทำนั้งธรรมดา ๆ นั้น
ดูกลายเป็นเหมือนพวกดารามารอเต๊ะทำถ่ายแบบเสียมากกว่าจะ
มานั่งดูพวกเขาฝึกดาบในทุก ๆ วันเสียอีก

คณินทร์จ้องมองอีกฝ่าย พิจารณาเรือนผมสีดำขลับตัดสั้น
ตามสมัยนิยม คิ้วหนาดกดำรับกับใบหน้าเรียวยาวรูปไข่เข้ากันพอดี
พอดีกับจมูกโด่งเป็นสัน ปิดท้ายด้วยอวัยวะที่น่าดึงดูดที่สุด... ดวงตา
คมคู่นั้นดูไม่ต่างอะไรจากนัยน์ตาของเหยี่ยวที่คอยจับจ้องเหยื่อ

ทั้งหมดที่กล่าวมานั้นอยู่ภายใต้การแต่งตัวแบบคุมโทนสีขาว
ดำเทา อีกฝ่ายเป็นแบบนี้ทุกครั้งที่ปรากฏตัว

คณินทร์ไม่เคยเห็นคนคนนี้แต่งตัวโทนสีอื่นสักครั้ง ส่วนใหญ่
สองในสามจะอยู่ในชุดเสื้อคอเต่าไม่สีด่าก็สีขาว สลับไปมาเหมือน
สวมเป็นอยู่ไม่กี่แบบ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ดีกว่าการแต่งตัวที่อีกฝ่าย
เลือก ยิ่งขับให้ชายผู้นี้ดูเหมือนพวกชนชั้นสูง ทั้งท่าทางการวางตัว
กิริยาต่าง ๆ

ดูเหมือนไม่ใช่คนธรรมดา...

คณินทร์ยังไม่รู้จักประสงค์ ไม่เข้าใจสักนิดว่าคนคนนี้จะมา
ตามดูกันทำไมนักหนา แม้ปากจะปฏิเสธ แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่าเรื่องที่
อเล็กซ์พูดอาจมีส่วนเป็นความจริง

ผู้ชายคนนี้ชอบเขาอย่างนั้นหรือ

บ้าน่า เขาไม่ใช่คนเนื้อหอมอะไรขนาดนั้นหรือ ก็ว่าไป

แล้วถ้าไม่ได้ชอบจะมานั่งเฝ้ากันทำไมวะ

มีคำถามมากมายที่ติดอยู่ในใจ และแน่นอนว่ามันไปกระตุ้น
ต่อมความอยากรู้ของคณินทร์เข้าอย่างจัง

เอาละ... ข้อเสียอย่างหนึ่งของเขาที่ไม่อาจแก้ไขได้คือเป็น

พวกเขาชอบหาคำตอบ หากว่าไม่มีอะไรมาสะกิดใจก็จะเป็นประเภทไม่คิดมาก แต่ถ้ามาทำให้สงสัยแล้วละก็ ไม่ว่าจะอย่างไรก็จะหาคำตอบที่สมเหตุสมผลให้เจอ

เรียกว่าไงดีละ มันคือสิ่งที่ทัดตนัยบิดาของเขาฝึกมาให้ตั้งแต่เกิด เป็นสัญชาตญาณอะไรอย่างนั้น...

“ฉันจะไปคุยกับหมอนั้น ถามให้รู้เรื่องไปซะ จะได้ไม่มีอะไรค้างคาใจ”

โดยไม่รอให้ใครได้อ้าปากถาม เร็วเท่าความคิดคณินทร์หันไปฝากดาบเซเบอร์ให้เพื่อนชื่อพอลช่วยถือ แล้วจึงเดินปราดไปยังคนที่ว่าด้วยท่าทางกระฉับกระเฉง

ทุกการเคลื่อนไหวของคณินทร์ล้วนแต่อยู่ในสายตาของ **ชรัณ** ชายหนุ่มขยับตัวเล็กน้อยเตรียมพร้อมรับมือกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น เมื่อเห็นว่าเป้าหมายที่ตนเองเฝ้ามองมาตลอดกำลังตรงปรีเข้ามา ด้วยสายตามุ่งมั่น

ประหนึ่งแมวตัวจ้อยที่จ้องจับปลาตัวใหญ่ในบึงกว้าง...

ถึงเวลาอันสมควรสักที... ชรัณเองก็รอวันนี้มานาน ชายหนุ่มมีคำพูดมากมายที่อยากจะพูดคุยกับคณินทร์ ขอแค่เพียงอีกฝ่ายรับฟังกันบ้างก็พอ

“คุณมาตามดูผมเหรอ”

เสียงหวานของคนตัวบางเปิดฉากสนทนาขึ้นทันทีที่ทั้งตัวลงนั่ง คณินทร์ยิงคำถามใส่บุคคลแปลกหน้าทันทีด้วยภาษาอังกฤษ เหตุผลเพราะเขายังไม่รู้ว่าชายคนนี้ใช้ภาษาอะไรเป็นหลัก มือเรียวตั้งท่ากอดอก เลิกคว้าใส่คนแปลกหน้าเล็กน้อย เมื่อเห็นว่าคนตัวสูงทำเพียงแค่มองหน้ากันนิ่ง ๆ แต่กลับไม่คิดพูดอะไรออกมาสักคำ

“...”

“หรือคุณเป็นแมวมองของทีมอื่น ถ้าใช่ก็คงต้องขอปฏิเสธ เพราะหลังเรียนจบผมยังไม่มีแผนจะแข่งต่อ ผมอยากพักผ่อนปีสองปี” เมื่อเห็นว่าคนตัวโตกว่าไม่พูดอะไรคณิตจึงทักทักเอาเองทั้งหมด โดยเขายังคำถามและตอบปฏิเสธเองอย่างคล่องแคล่ว เนื่องจากทำอย่างนี้กับแมวมองมาแล้วหลายต่อหลายคน

ทว่าอีกฝ่ายก็ยังคงนั่งนิ่งเหมือนรูปปั้นหินอยู่อย่างเดิม

“...”

“หรือที่คุณตามผมมาแบบนี้ เป็นเพราะว่าคุณ...” คิ้วของคณิตขมวดเข้าหากันโดยอัตโนมัติ เขารู้สึกประดักประเดิดอยู่มากที่ต้นมานึกถึงคำที่อเล็กซ์พูดตอนนั้น แต่ถึงอย่างนั้นมันก็เป็นสมมติฐานเดียวที่พอจะเป็นไปได้ในสถานการณ์แบบนี้

“หรือว่าคุณแค่ชอบผม... ก็เลยมาตามดู”

“...”

ได้ผล คนคนนั้นหันขวับมามองหน้ากันทันที หลังจากนั้นนั่งเป็นรูปปั้นหินสลักอยู่นานสองนาน

เอละ... พูดออกมาสักทีพอรูปปั้นหิน นั่งเงียบอยู่ได้ จะคุยกันทางโทรจิตหรือไง!

“นี่ที่ตदनัยยังไม่ได้บอกคุณ?”

ทว่าสิ่งที่ชายคนนั้นเลือกจะพูดออกมาเป็นคำแรกไม่ใช่การตอบคำถามเรื่องชอบหรือไม่ชอบ นอกจากจะไม่ตอบกลับเป็นภาษาอังกฤษแล้ว คนตัวโตยังเลือกจะพูดกับเขาด้วยภาษาเอมมา แล้วยังเอ่ยถึงชื่อของพ่อออกมาอีกด้วย

คนคนนี้... รู้จักพ่อฉันหรือ

“บอกเรื่อง?”

จากที่คิดว่าจะมาถามหาความกระจ่างกลับกลายเป็นยิ่งสงสัย

นาที่นั่นด้วยเสียงทั้งสองข้างของคณินทร์แทบจะจมดเป็นโบตรงกลางหน้าผาก เด็กหนุ่มขยับตัวเข้าหาคนแปลกหน้าโดยไม่รู้ตัว เป็นผลให้ตอนนี้พวกเขาอยู่ในระยะใกล้กันจนแทบจะได้ยินเสียงลมหายใจของอีกคน

“อือ...”

ชายคนนั้นส่งเสียงในลำคอพร้อมหรีตาลงราวกับใช้สายตาพิจารณาคณินทร์อย่างมีนัย สีหน้าท่าทางคนตัวสูงบอกให้รู้ว่ากำลังคิดวิเคราะห์กันแบบเปิดเผย

“บอกเรื่องอะไร” เด็กหนุ่มถามหยิ่งเชิงออกไปอีกครั้งอย่างใจเย็น แม้ในใจแทบจะลุกขึ้นมาจะเปิดอารมณ์ด้วยความอยากรู้แล้วก็ตาม มีบางอย่างผิดปกติ... คณินทร์มองออก ผู้ชายคนนี้ไม่ว่ายังไงก็คงไม่มีทางพูดเรื่องจริงกับเขาเป็นแน่

“บอกว่า...” ชายคนนั้นทั้งจิ้งหะคล้ายจิตใจเพิ่มความอยากรู้ให้คณินทร์

เด็กหนุ่มไม่คิดขัด ต่อให้พอจะอ่านออกว่าสิ่งที่เห็นต่อจากนี้คงไม่ใช่ความจริง คณินทร์ต้องการสังเกตท่าทางที่อีกฝ่ายแสดงออกมา ร่างบางเอียงศีรษะเล็กน้อยเมื่อเห็นสายตาที่เคยมองกันด้วยความกังวลใจ เปลี่ยนเป็นแววตาเรียบเฉยได้ภายในพริบตาเดียว

“เวลาคุณออกตาบ คุณมักจะขยับไหล่ซ้ายโดยไม่รู้ตัว แรงส่งมันทำให้คุณเคลื่อนไหวได้เร็วก็จริง แต่ถ้าเจอคู่ต่อสู้ที่เหนือกว่า เขาจะอ่านออกทันทีว่าในตาบต่อไปนั้นคุณเลือกแทงหรือเลือกฟัน”

“...”

“ความเคยชินแบบนี้มันอาจจะทำให้ครึ่งหน้าคุณเป็นฝ่ายแพ้ ดังนั้น... ควรปรับปรุงตรงนี้”

“...”

“เพราะนี่คือสิ่งที่ตัดหน้าควรบอกให้คุณรู้ไว้แต่เนิ่นๆ”

“นี่คุณ...”

“อันที่จริงที่หนึ่งของสมาคมพันดาบ ผมว่า... น่าจะยังต้อง
ฝึกอีกเยอะนะ”

02

ลาขาดไม่ยากเจอ

“อันที่จริงที่หนึ่งของสมาคมฟันดาบ ผมว่า... น่าจะยังต้องฝึกอีกเยอะนะ”

‘ต้องฝึกอีกเยอะ’

ประโยคจากคนแปลกหน้ายังคงดังก้องอยู่ในหูของคณินทร์ แม้ว่าเวลาจะล่วงเลยผ่านไปเป็นวันแล้วก็ตาม ดวงตาสองชั้นหลบในจับจ้องไปยังใบหน้าของผู้เป็นบิดา ขณะที่ดาบเซเบอร์ในมือตั้งอยู่ในท่าเตรียมพร้อม

คณินทรีย์ยืนอยู่บนเบาท์¹ ใบหน้าได้รูปนั้นจริงจังกคล้ายเตรียมพร้อมรับการฝึกฝน ตรงข้ามกับจิตใจที่เฝ้าแต่ว่าวุ่นถึงคนแปลกหน้า

---

¹ เบาท์ (Bout) แปลว่า การแข่งขัน ในที่นี้หมายถึงการแข่งขันระหว่างนักฟันดาบสองคน เมื่อไม่มีการเก็บคะแนน การต่อสู้กระชับมิตรระหว่างนักฟันดาบสองคนจะเรียกว่าการจู่โจม

ไม่ยอมเลิกกรา

สัญญาณการเคลื่อนไหวจากทัศนัยเรียกให้ร่างบางต้องกลับมาพยายามมีสมาธิจดจ่อกับสถานการณ์ตรงหน้า

เด็กหนุ่มเคลื่อนไหวตัวหลบปลายดาบเงาวัับที่พุ่งปรีมาจากด้านซ้าย ก่อนจะเอี้ยวตัวอีกครั้งเพื่อหลบปลายคมที่ถูกฟันมาจากด้านขวา

คณินทร์อาศัยจังหวะเพียงเสี้ยววินาทียกแขนขึ้นหวังจะแทงสวนทำแต่้ม แต่อาจเพราะไม่มีสมาธิมากพอ ทุกอย่างที่กำหนดไว้ในความคิดจึงไม่เป็นไปอย่างที่ใจหวัง

พลาด... พลาดไปแบบง่าย ๆ

“นิน” เสียงสัญญาณนับคะแนนดังขึ้น พร้อมกับเสียงถอนหายใจหนักหน่วงที่ตั้งมาจากบิดา

คณินทร์ไม่มริมีปากสีอ่อนแน่น รับรู้ได้ทันทีว่าอะไรจะเกิดขึ้นเป็นลำดับต่อไป

“...”

“ลูกไม่มีสมาธิเลย รู้ตัวใช่ไหม”

ทัศนัยใช้น้ำเสียงเข้มดุ ก่อนจะหันไปดึงสายไฟออกจากชุดเกราะแล้วถอดหน้ากากโลหะออก จากนั้นก็ยื่นถอดอกสบตากับคนอ่อนวัยด้วยสายตาพินิจพิจารณา

“นินรู้ว่านินไม่มีสมาธิ” คณินทร์คิดว่าเขาไม่ควรแก้ตัวใด ๆ เด็กหนุ่มถอนหายใจ หงุดหงิดตัวเองอยู่ไม่น้อยที่เผลอปล่อยให้ใครบางคนเข้ามามีอิทธิพลทางด้านความคิด

ไต่บ้านนั้น ถือดีอย่างไรมาแนะนำเรื่องข้อบกพร่องของเขา ไหนจะคำพูดเหยียดหยามทิ้งท้ายว่าที่หนึ่งของสมาคมควรจะเก่งมากกว่านี้ ทั้ง ๆ ที่ตลอดมาไม่เคยมีใครกล้าพูดแบบนี้กับเขามาก่อน

เลยด้วยซ้ำ

“อะไรที่ทำให้ลูกไม่มีสมาธิ”

“เรื่องไร้สาระครับ”

“คุณินทร์ ถ้าเรื่องไร้สาระนั้นมันทำให้จิตใจลูกไขว่เขตตอน ออกดาด ลูกรู้ใช่ไหมว่ามันหมายความว่าอะไร” การเรียกชื่อจริง บ่งบอกถึงความจริงจังที่ทิวคุณขึ้น

เด็กหนุ่มไม่ได้ตอบ แต่รู้ดีอยู่แก่ใจถึงความหมายที่ทัดตนัย ต้องการจะสื่อ

การลึงเล ไร้ความแม่นยำ... คือหนทางที่ไม่มีวันนำไปสู่ ชัยชนะ ความพ่ายแพ้เท่านั้นที่จะรอคอยเราอยู่

“ลูกควรอยู่กับตัวเองเพื่อทบทวน”

“พ่อว่าถ้าฉันลองปรับท่า พยายามไม่ขยับไหล่ซ้ายก่อนออก ดาด ฉันจะชนะพ่อได้ไหม”

“หือ?” ประโยคที่ไม่ได้ผ่านกระบวนการคิดให้ถี่ถ้วนถูกเจ้าของ เรือนกายเล็กพุดโพล่งออกไป

ทัดตนัยหยุดฝีเท้าก่อนจะหมุนตัวกลับมาองหน้าบุตรชาย เพียงคนเดียวด้วยแววตาสงสัยอย่างไม่คิดปิดบัง

“คือ... ซ่างมันเถอะ” คุณินทร์หลับตาลงเล็กน้อย กำดาบใน มือจนแน่นหลังได้สติว่าเปลอหลุดพุดบางประโยคที่ติดค้างอยู่ใน ความคิดออกไป เด็กหนุ่มบอกปิดตั้งใจจะจบบทสนทนาลงตรงนี้ แต่ ดูเหมือนทัดตนัยจะมีปฏิกิริยาแตกต่างออกไปจากก่อนหน้านี้โดย ลิ่นเชิง

“พุดใหม่อีกทีซิ... ประโยคเมื่อกี้ลูกพุดใหม่อีกที”

“มัน... เอ้อ คือฉันบอกว่าถ้าฉันลองปรับท่า พยายามไม่ขยับ ไหล่ซ้ายก่อนออกดาดมันจะเป็นยังไง หมายถึง... พ่อคิดว่ายังไง

บ้าง” คนอ่อนวัยจำใจทวนประโยคเดิมซ้ำสอง เขาสงบนิ่งเพื่อหลบ
สังเกตท่าทางและรอยยิ้มคำตอบจากคนเป็นบิดา ทุกวินาทีเสมือน
จะดำเนินไปอย่างเชื่องช้า อึดใจใหญ่กว่าที่หัตถ์นัยจะตอบรับกลับ
มา

“พอคิดว่าได้” ดวงตาเรียวรีที่เคยเต็มไปด้วยความนิ่งสุขุม
เยือกเย็น บัดนี้แผ่ไปด้วยร่องรอยของความพึงพอใจ

“...”

“พ่อดีใจนะสิน ที่ตอนนี้ลูกรับรู้ขอบกพร่องของตัวเอง”

เปรี้ยง!

ราวกับมีสายฟ้าที่มองไม่เห็นฟาดผ่าลงมากลางกระหม่อม
ของคณินทร์ก็ไม่ปาน เด็กหนุ่มไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเวลานี้ตนเองกำลัง
แสดงสีหน้าแบบไหน ดวงตาเล็กเบิกกว้าง ริมฝีปากสีเรื่อเผยออ้า
ออก และเรียวคิ้วที่ขมวดเข้าหากันจนแทบกลายเป็นปมยุ่งเหยิงไม่
ต่างอะไรจากความคิด

“พ่อพูดแบบนี้... หมายความว่าที่ผ่านมา พ่อรู้ว่านินจะออก
ดาบยังไงเพราะไหล่ซ้ายนินมันขยับงั้นหรือ”

“ใช่”

“นี่คือสิ่งที่พ่อบอกให้นินไปปรับปรุง แต่ไม่ยอมบอกว่าต้อง
แก้ไขตรงไหน”

“ใช่”

“หมายความว่าถ้านินปรับการเคลื่อนไหว นินจะชนะพ่ออย่าง
งั้นหรือ”

“ถูกต้อง” คนอาบน้ำร้อนมาก่อนพยักหน้าหนักแน่น

คณินทร์อ้าปากค้างส่ายหน้าไปมา เพราะคำพูดของหัตถ์นัย
ตอกย้ำว่าสิ่งที่ไอ้หมอนั้นพูดมันเป็นเรื่องจริง...

“ไม่จริง...” เด็กหนุ่มพึมพำหันหน้าหนี อากัปกริยาต่อต้าน เหล่านั้นมันมากพอให้คนฉลาดอย่างทัตตณัยจับสังเกตเห็น

“มีคนบอกลูกมาใช่ไหม” คนมีอายุมากกว่าลองถามหยิ่งเชิง อันที่จริงทัตตณัยไม่แน่ใจสักเท่าไร แต่เพราะแววตาของคณินทร์ไม่เคยปิดบังความจริง เขาถึงได้มองออกว่าลูกชายเพียงคนเดียวกำลัง ตกอยู่ในภาวะสับสน

“ไม่มี” เด็กดื้อกลายเป็นเด็กเลี้ยงแกะ คณินทร์ตอบหัววน หลบสายตาด้วยการหันไปหยิบขวดน้ำใกล้ตัวขึ้นมาเปิดดื่มดับ กระหาย เขาพยายามหลบเลี่ยงสายตาคนราวกับเหยี่ยว แสร้งทำเป็นเบนสายตามองไปทางอื่น แต่หารู้ไม่ว่ายังกลบเกลื่อนทุกอย่าง ที่ปกปิดยิ่งชัดเจน

คณินทร์ไม่เคยโกหกทัตตณัยได้เลยสักครั้ง

“ถ้าไม่มีใครบอกแล้วลูกรู้ได้อย่างไร”

“ก็สิน...”

“คิดให้ดีนะ ก่อนตอบพ่อ” ประโยคประกาศิตินั้นไม่ต่างจาก ค้อนที่ทุบลงมาบนหน้ากากเปลือกนอกของคณินทร์

เด็กหนุ่มถอนหายใจเฮือกใหญ่ เบะปากเล็กน้อยด้วยท่า ประจําซึ่งชอบเปลอทำในเวลาที่ไม่รู้ตัว

“มีก็ได้” คณินทร์อุบอิบจึงมำเสียงเบา ก่อนจะสบตากับคน อายุมากกว่า ครู่หนึ่งก็รีบเก็บซ่อนความรู้สึกในใจกลับเข้าไปเหมือน เคย “แต่คนพูดก็ไม่ได้เก่งอะไรหรอก เหมือนเพื่อเจ้าไปเรื่อย มากกว่า”

“เพื่อเจ้า? แล้วเขาเพื่อว่ายังไงบ้างละ เล่าให้พ่อฟังหน่อย” คราวนี้ทัตตณัยเป็นฝ่ายทำที่ไม่สนใจบ้าง คนอายุมากกว่าหันไปหยิบ ขวดน้ำขึ้นมายกดื่มพลางเปรยถามออกไปด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

เพราะรู้จักนิสัยลูกชายคนนี้ดีกว่าใคร

หากยิ่งแสดงอาการตื่นเต้นใครรู้ เด็กหัวดีจะยิ่งรู้สึกอยากต่อต้าน ดังนั้นในบางครั้งก็ตัดนัยจึงต้องเอาวิธีทางการออกดาบมาประยุกต์ใช้กับการเลี้ยงลูกเสียบ้าง หยุดเพื่ออ่านเกม นิ่งเพื่อรอรุก

“เขาบอกว่านินซึบไหล่ซ้ายก่อนออกดาบ ทำให้คู่ต่อสู้รู้ล่วงหน้า บอกว่านินต้องระวังมากขึ้น ทั้งยังมาพูดอีกว่าที่หนึ่งของสมาคมน่าจะเก่งกว่านี้... หยาม โคตรหยาม”

ทำยประโยคคล้ายกับกระซิบ แต่เป็นการกระซิบที่เต็มไปด้วยโทสะและอารมณ์ คณินทร์หัวเสีย นึกอยากจะรู้ขึ้นมาเหมือนกันว่าไอ้หน้านี้รูปร่างป็นหินสลักนั้นจะแน่นสักแค่ไหน

ท่าทางเดี่ยวหงุดหงิด เดี่ยวหน้าตึง บางจังหวะพึมพำบ่นอุบกับตนเองของคณินทร์ ล้วนแต่ตกอยู่ในสายตาของทัตตนัย คนเป็นบิดาลอยยิ้มก่อนจะกระแอมกระไอเบา ๆ เพื่อเรียกสติลูกชายให้หลุดออกจากภวังค์

“แล้วนินคิดว่ามันจริงไหม”

ชายวัยกลางคนตั้งคำถามเพื่อให้บุตรชายได้ออกความคิดเห็น เพราะไม่ต้องการชี้หน้าลูก แม้นในใจจะนึกขอบคุนคำพูดของใครคนนั้นอยู่ไม่น้อย ดูเหมือนว่าการมีคนมาสะกิดแผลให้เปิดออก มันจะช่วยเร่งให้คณินทร์ได้มองเห็นจุดบกพร่องของตัวเองได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

“นินไม่รู้”

“ไม่รู้ก็ต้องพิสูจน์” ทัตตนัยพูดจบก็หันไปวางขวดน้ำ ฝ่ามือหนาเอี่ยมหยิบหน้ากากมาสวมอีกครั้ง ก่อนที่ร่างกายจะซบไปต่อสายไฟสำหรับนับคะแนนเข้ากับชุด

“จำได้ไหมทฤษฎีเกม² ที่พ่อสอน” คนพูดลุกยืนในท่าเตรียมพร้อม ส่งผลให้คณินทร์เคลื่อนไหวตอบรับตามสัญชาตญาณแทบ

จะในทันที

“นี่จะชนะพอให้ได้” น้ำเสียงที่พูดผ่านหน้ากากโลหะจริงจังขึ้น เด็กหนุ่มขยับมือข้างซ้ายไปด้านหลัง ส่วนมือขวาจับกระชับด้ามดาบคู่มือเอาไว้ พลางใช้สายตาแน่วแน่มองไปยังคู่ต่อสู้... ไซในสนามของการแข่งขัน พวกเขาจะไม่มีสายใยของคำว่าครอบครัว

เด็กหนุ่มเชื่อมั่นว่าหากตัวแปรของเขาคือการขยับไหล่ซ้ายจริงดังนั้นทฤษฎีเกมที่บิดาเคยสอนต้องใช้ได้ผล แม้คู่ต่อสู้จะเป็นบิดาของตัวเองก็ตาม...

“ก็เห็นพูดแบบนี้มาตลอด” ทัดदनัยกระตุกยิ้มมุมปาก ท่าทางเหล่านั้นยิ่งช่วยลุ่มไฟให้คนอ่อนวัยกระตือรือร้นมากขึ้นกว่าเก่า

“ครั้งนี้นินไม่แพ้แน่”

“งั้นก็เข้ามา”

บรรยากาศในห้องซ้อมคู่มืออนคลายขึ้น คณินทร์ไม่ได้แสดงท่าที่เป็นกังวลอีกต่อไปแล้ว เด็กหนุ่มกลับมามีสมาธิตั้งมั่นกับการฝึกฝน

เจ้าตัวเล็กในสายตาของทัดदनัยดูสนุกสนาน และเหมือนจะไมรู้ตัวเลยสักนิดว่าไหล่ซ้ายที่เคยเป็นปัญหา เวลานี้มันได้มีการเคลื่อนไหวที่แตกต่างออกไปจากทุกที

ทัดदनัยยกยิ้มกับผลลัพธ์ที่ครูฝึกจําเป็นอย่างเขาสังเกตเห็น คณินทร์หัวดีแต่ไม่ใช่เด็กหัวรั้น แม้ปากจะเอ่ยต่อต้าน แต่ในทางปฏิบัติอีกฝ่ายเป็นพวกเก็บรายละเอียดได้อย่างน่าเหลือเชื่อ ท่วงท่า

---

² ทฤษฎีเกม (Game Theory) ทฤษฎีที่แสดงรูปแบบการตัดสินใจและผลประโยชน์จากการตัดสินใจในแต่ละทางเลือกที่เป็นไปได้ของผู้เล่น ภายใต้เงื่อนไขหรือกฎบางอย่าง โดยผลที่แต่ละฝ่ายได้รับขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของผู้เล่นฝ่ายอื่น ๆ

การออกดาดพลั่วไหว อ่อนช้อยในบางจังหวะ แต่จุดันเมื่อถึงเวลา
 การกระทำทั้งหมดที่แสดงออกมาให้เห็น ชัดแย้งกับใบหน้า
 น่ารักของอีกฝ่ายโดยสิ้นเชิง เหมือนขั้วบวกกับขั้วลบ หมาป่าที่ห่อ
 หุ้มหนังแกะ ไม่สิ... อย่างคณินทร์น่าจะเป็นแมวป่าที่มีเขี้ยวเล็บ แต่
 ถูกห่อหุ้มด้วยหนังกระต่ายขนปุย

ชายวัยกลางคนปิดดาบของบุตรชายออก พลังทอดสายตาดู
 มองไปยังคนอ่อนวัย จับจ้องพร้อมกับนิกย้อนไปถึงช่วงเวลา
 อีกฝ่ายยังคงไร้เดียงสา เมื่อสมัยยังเล็กคณินทร์มักมีนิสัยตามพ่อไป
 ทุกหนทุกแห่ง ไม่ว่าจะทำอะไรที่ไหน คำพูดติดปากของเจ้าตัว
 เล็กที่ได้ยินอยู่เป็นประจำนั่นก็คือ

“พ่อทำได้ นินก็ทำได้”

เอาแต่ใจตั้งแต่ยังเล็กจนถึงตอนนี้...

“พ่อทำอะไร นินทำด้วย”

เด็กเล็กที่ตามติดพ่อในวันวาน วันนี้เติบโตใหญ่ขึ้นกว่าแต่ก่อน
 น่าเสียดายที่คงเหลือเวลาให้ใช้ด้วยกันอีกไม่มากแล้ว... ทัดตนัยได้
 แต่หวังว่าในภายภาคหน้าลูกชายคนนี้จะสามารถมีความสุขกับอะไร
 ง่าย ๆ หรืออย่างน้อยก็คิดถึงกันบ้างเวลาเห็นอาหารที่เคยบ่นว่าไม่
 ชอบในทุก ๆ วัน

เพราะเขาเองก็คงคิดถึงคณินทร์มาก...

ถึงแม้จะไม่ควรแม้แต่นึกถึงเลยก็ตาม

“อองการด์

แพร์ตี

อัลเล”

สิ้นเสียงสัญญาณจากกรรมการ สองนักดาบบนเบาะก็เริ่ม

ประมือกันทันที ผู้เข้าแข่งขันทั้งสองฝ่ายต่างผลัดกันทำคะแนนอย่าง
แข็งขันชนิดที่เรียกได้ว่าไม่มีใครยอมใคร

เสียงสัญญาณนับคะแนนยังคงดังสลับติดต่อกันอย่างต่อเนื่อง
เนื่อง กระทั่งมาถึงนาทีที่สี่ ฝ่ายที่ใช้ไฟสีแดงในการนับแต้มคะแนน
ก็แสดงทักษะชั้นเชิงที่เหนือกว่าด้วยการฟันและแทงคู่ต่อสู้ติดต่อกัน
ถึงสองครั้ง ทำให้ชนะขาดไปได้ในนาทีที่ห้า

คณินทร์ตัวแทนจากฝ่ายสีแดงถอดหน้ากากโลหะออก ก่อน
จะฉินหน้าไปยังกระดานนับคะแนนและยกยิ้มมุมปากด้วยความ
พึงพอใจ เขาหมุนตัวเก็บซ่อนรอยยิ้มเอาไว้อย่างรักษามารยาท ขณะ
เดียวกันก็หันไปตอบรับการยื่นมือมาจับของผู้เข้าแข่งขันฝ่ายตรง
ข้ามด้วยท่าที่เป็นมิตร

เด็กหนุ่มแจกรอยยิ้มพูดคุยกับทีมสีเขียวอย่างเป็นธรรมชาติ
ก่อนที่นาทีถัดมาอารมณ์ของผู้ชนะจะพลิกผันกลับหัวกลับหางอย่าง
ว่องไวเสียจนน่ากลัว

ดวงตาสองชั้นหลบในเปลี่ยนจุดโฟกัส ประสาทสัมผัสทั้งห้า
ไม่ได้หยุดอยู่ที่ผู้เข้าร่วมแข่งขัน เมื่อมีเป้าหมายใหม่ที่ดึงดูดความสนใจ
ของคณินทร์ไปได้มากกว่า

ริมฝีปากสีอ่อนหุบยิ้มจับปล้น ใบหน้าน่ารักมันดิ่งลง ยามที่
ร่างสูงสง่าของใครบางคนปรากฏขึ้นในครรลองสายตา

ผู้ชายคนนั้นมาอีกแล้ว...

อาจเพราะการลงเบาทันทีนี้เป็นการแข่งขันภายในกลุ่มสำหรับ
ให้คนที่ต้องการจะไปแข่งต่อระดับเมืองได้สำรวจความพร้อมของตัวเอง
สมาคมจึงเปิดบ้านให้ผู้ชมภายนอกมาจับจองที่นั่งเสมือน
ตอนที่แข่งขันจริง อัฒจันทร์รอบด้านคึกคักเป็นพิเศษ ทว่าท่ามกลาง
ผู้คนมากมาย สายตาของคณินทร์กลับหยุดอยู่ที่ใครคนนั้น...

ผู้ชายผิวขาวจัด เรือนผมสีดำสนิทโดดเด่นรับกับนัยน์ตาคม
อีกฝ่ายกอดคอกระชับท่ามองลงมาในตำแหน่งเดิมราวกับเป็น
ภาพฉายซ้ำไม่ต่างอะไรจากเมื่อวันก่อน ประหนึ่งว่าพีแก็ททำเป็นอยู่
ท่าเดียว นิ่งสนิทไม่ขยับเขยื้อนทั้งยังตามติดกันไม่ปล่อย ยิ่งกว่าผี
ไม่ยอมไปหลุดไปเกิด... หรือต้องสวดมนต์ไว้ละ

คณิตร์ก่นดำใครอีกคนเป็นตุเป็นตะอยู่ในใจ จากนั้นเด็ก
หนุ่มโค้งตัวบอกลาคู่แข่งขัน ก่อนจะปลีกตัวแยกย้ายจากคนอื่น ใน
สมองแวบแรกตั้งใจจะเมินเฉย แต่เพียงอดีตใจถัดมาเป้าหมายก็
เปลี่ยนแปลง

ร่างเล็กถอดชุดป้องกันออก ขาเรียวตรงปรีเข้าไปยืนนิ่งเพื่อ
เผชิญหน้ากับเจ้าของร่างสูงที่มีดวงตาคมกริบเป็นอาวุธ พวกเขาจ้อง
หน้ากัน ปล่อยให้ความเจียบที่ไม่ต่างอะไรจากสงครามประสาธ
ขนาดย่อมดำเนินไปเกือบสามนาทีเต็ม กระทั่งคณิตร์เป็นฝ่ายเปิด
ฉากอีกครั้ง

“คุณมาดูผม?”

“...”

“ช่างเถอะ ไม่อยากตอบก็แล้วแต่”

คนอ่อนวัยยักษ์โหลไม่สนใจ ไม่แคร์ด้วยซ้ำว่าหมอนี้จะตอบ
หรือไม่ เขาไม่อยากรู้ว่าอีกฝ่ายจะมาหรือจะไปเพราะจุดประสงค์
อะไร แต่เหตุผลหลักที่ทำให้เดินมาถึงตรงนี้ นั่นก็เพราะเด็กหนุ่มมี
เรื่องสำคัญบางอย่างที่อยากจะพูดคุย

อันที่จริงเรียกว่าเป็นการมาเพื่อลบคำสบประมาทอาจจะฟัง
ดูซ้ำท่ามากกว่า

“...”

“ผมแค่จะมา... เพื่อบอกให้คุณรู้ว่า ไม่ว่าจะยังไงผมก็ยังเป็นที่

หนึ่งของสมาคมอยู่ดี”

“...”

“ต่อให้ในสายตาของคุณจะมองว่าผมฝีมือไม่ถึง แต่ในสายตาของคนหมู่มาก และแต่มันนับคะแนนบนหน้าจอนั้น มันชัดเจนมากกว่าลมปากและคำพูดของคนธรรมดาๆ คุณว่าไหม” คณินทรีย์ยกยิ้มแคंपาก แต่ไม่ส่งไปถึงดวงตา

หากประโยคเจ็บแสบที่อีกฝ่ายฝากฝังเอาไว้ครั้งก่อนว่าแสบสันมากแล้ว คราวนี้คณินทรีย์เองก็มีวาจาตอกกลับเผ็ดร้อนไม่ต่างกัน เด็กหนุ่มจ้องเขม็งสบตากับบุคคลแปลกหน้า ตั้งใจยิววนคนตรงหน้า ภายใต้น้ำกากแห่งรอยยิ้ม

“อ้อ แต่ถึงยังไงก็ต้องมาเพื่อขอบคุณอยู่ดี ขอขอบคุณที่ช่วยสอนนะครับ ถึงจะเป็นการสอนที่ผมไม่ได้ขอก็ตาม ขอขอบคุณมากจริง ๆ”

“...”

“แต่คราวหน้าไม่ต้องนะ”

โดนไปขนาดนี้ หากเป็นคนอื่นคงมีลุกขึ้นมาวางมวยกันบ้าง ทว่าผู้ชายตรงหน้ากลับรักษาอาการสงบนิ่งเอาไว้ได้อย่างดีเยี่ยม มีเพียงมุมปากได้รูปเท่านั้นที่กระตุกวาดขึ้นช้า ๆ ยามเจ้าของเรือนกายสูงผุดลุกขึ้นยืน

ดวงตาสีนิลทอดลงต่ำเมื่อส่วนสูงของพวกเขา มีระยะห่างที่ชัดเจน คณินทรีย์เผลอซັกทำถอยหลัง มือเรียวยกขึ้นค้ำกลางอากาศอัตโนมัติ ในตอนที่ใครอีกคนไล่ต้อนเข้ามาใกล้กัน... ไกลเสียจนรับรู้ได้ถึงกลิ่นน้ำหอมจาง ๆ จากร่างกายของบุคคลปริศนา

“รู้ไหม นอกจากไหล่กระตุก เวลาถอยคุณชอบย่ำเท้าสองจังหวะ”

“...”

“คุณอาจเสียคะแนนได้นะ ถ้าเจอคนที่เก่งกว่าคนพวกนี้”

“แล้วยังไง ตอนนี้อยู่ผม...”

“เป็นที่หนึ่งตอนนี้ ไม่ได้หมายความว่า จะเป็นที่หนึ่งได้ตลอดไป”

“ฉันเกลียดไอ้หมอนั่นวะ”

“แกลงจะไปเกลียดเขาทำไมนิน แกก็พูดเองไม่ใช่เหรอว่าที่เขาเดือนมันถูกทุกอย่าง”

พอเปลี่ยนหน้ามากระซิบพลางส่งงานข่าวสวยมาให้ หนุ่มอังกฤษตัวโตหันไปสั่งน้ำปลาพริกกับพนักงานเสิร์ฟอย่างเป็นธรรมชาติ ก่อนจะหันมากระแทกไหล่คณินทร์เบาๆ เมื่อเห็นว่าเขายังไม่มีทีท่าจะอารมณ์ดีขึ้น

ผ่านมาเกือบหนึ่งชั่วโมงแล้ว แต่คณินทร์ยังคงจัดการกับความรู้สึกของตัวเองไม่ได้เลย อาจเพราะรู้ดีอยู่แก่ใจว่าคำพูดเหล่านั้นมันมีมูลความจริง จึงไม่อาจสลัดความรู้สึกหงุดหงิดในอกให้หลุดออกไปได้ในทันที เขายังตึง ๆ แม้ว่าจะนั่งอยู่ท่ามกลางเสียงหัวเราะจากเพื่อน ๆ ร่วมทีม แต่อารมณ์ความคิดกลับขุ่นมัวไม่ต่างไปจากท้องฟ้าที่มีเมฆฝน

ถ้าจะโทษใครก็ต้องโทษไอ้รู้ปับันหินนั่นคนเดียว

“คำพูดของหมอนั่นมันกวนประสาท”

คณินทร์พูดพลางหันไปหยิบแก้วน้ำมาดื่มเพื่อดับอารมณ์ร้อนเวลานี้เขานั่งอยู่ในร้านอาหารไทยย่านไซโห เป็นร้านที่มีชื่อเสียงติดอันดับเรื่องรสชาติเข้มข้น และเป็นร้านเดียวกับที่ไอ้พอลเอ่ยปากเสนอว่าจะเลี้ยง เนื่องในโอกาสที่ชนะการแข่งขันแข่งถึงสามเบาท์รวด

“เอาน่า ปกติไม่เห็นจะคิดมากเลยนี่”

“แต่ครั้งน้ำมันไม่ปกติ”

“ยังไง” ปากถามไถ่ในขณะที่สายตาจับจ้องอยู่กับจานอาหาร หลากหลายชนิดที่พนักงานร้านสองสามคนทยอยยกมาเสิร์ฟ

คุณินทร์เบะปาก ยิ่งนึกถึงสาเหตุก็ยิ่งเพิ่มความหงุดหงิดใจ หนักกว่าเดิมเป็นเท่าตัว

“เพราะพ่อเห็นด้วยกับสิ่งที่หมอนั่นแนะนำ”

ไม่ใช่ไม่ยอมรับความผิดพลาด คุณินทร์รู้ตัวแล้วว่าเขาเอง บกพร่องตรงไหน แต่เหตุผลที่ขุ่นเคืองใจอยู่แบบนี้เป็นเพราะคำพูด ของคนที่ไม่ชอบหน้า ดันได้รับการสนับสนุนจากคนที่เขาเชื่อถือมากที่สุดอย่างบิดา

“พ่อแกเหรอก งั้นก็ยิ่งดีเลย พ่อแกเก่งจะตาย” อเล็กซ์ที่นั่งถัด ไปไปโผล่ออกความเห็น หลังจากเนียนนั่งเงียบ ๆ ฟังอยู่นานสองนาน “...”

“ตอนพ่อแกแนะนำให้พอล พอลก็ดีขึ้นผิดหูผิดตา จำไม่ได้ เหรอก ไม่งั้นก็ไม่มีวันที่มันจะได้มานั่งเลี้ยงพวกเราเพราะชนะติดกัน สามเบาทแบบนี้อรอก”

“จริง ฉันเห็นด้วยกับอเล็กซ์ หมอนั่นอาจเก่งจริง... หมายถึง มีคนดีเพื่อก่อ มันก็ไม่ใช่เรื่องแย่อรอกใช่ไหม”

นาทีนี่กลายเป็นว่าเพื่อนเขาแปรพักตร์กลับลำไปเข้าข้างคน แปลกหน้ากันจนหมด คุณินทร์ถอนหายใจพริต เก็บความงุ่นง่าน ทั้งหมดตบเอาไว้ในใจ ก่อนจะทำเป็นเออ ๆ ออ ๆ ตอบรับคำ

“เฮ้ย แกเป็นลูกครึ่งเอมมาลีใช่ปะนิน” ใครสักคนพูดขึ้นมา ในตอนที่อาหารตรงหน้าพร่องลงไปเกือบครึ่ง

คุณินทร์ละสายตาจากแกงสีส้ม ๆ รสชาติจัดจ้าน หันมาพยัก หน้าที่ให้ความสนใจคำถามของเพื่อนร่วมทีม

“ทำไม”

“เพื่อนฉันให้ถามว่าะ จริงหรือเปล่าที่ประเทศแกเขาให้เด็กฝึกดาบกันทุกวัน ตั้งแต่อายุสามขวบก็สามารถจับดาบได้เก่งกว่าจับซ้อมแล้ว”

“เออ ได้ยินว่าประเทศนั้นเวลาคัดเลือกกษัตริย์ใหม่ก็ต้องเอาลูกหลานมาแข่งขันประลองดาบกันด้วยนี่ ถือเป็นหนึ่งในบททดสอบชั้นเคยดูวิดีโอสั้น ๆ คลิปย้อนหลังหลายสิบปีก่อนในยูทูปนะ”

ใครอีกคนพูดขึ้นมา และด้วยความที่ในร้านค่อนข้างเสียงดัง คณินทร์จึงไม่รู้ว่าคำพูดไหนเป็นของใครกันแน่

“มิน่าล่ะ... คนที่มาจากประเทศนี้ถึงเข้ารอบท้าย ๆ ในการแข่งขันโอลิมปิกตลอด แกเองก็เก่ง พ่อแกก็เก่ง”

ประโยคล่าสุดเป็นของเควิน หนุ่มฝรั่งตาน้ำข้าว อีกฝ่ายอกรสออกชาติในการพูดคุย กระตือรือร้นมากพอจะทำให้คณินทร์ต้องหันเหความสนใจมาหยุดที่หัวข้อสนทนา

“คนอื่นไม่รู้ว่ะ แต่พ่อฉันก็บังคับให้จับดาบทุกวันนะ” เด็กหนุ่มยกไหล่ เขาหัวเราะในลำคอเบา ๆ ยามนี้ไปถึงบิดาของตัวเองที่สั่งให้ซ้อมแล้วซ้อมอีก เสมือนว่าการฟันดาบมันเป็นสิ่งสำคัญยิ่งยวดในชีวิตที่คณินทร์จะละทิ้งไปไม่ได้

พ่อเคยพูดว่า *“มันอยู่ในสายเลือด”*

ส่วนข้อสงสัยต่าง ๆ ข้างต้น บอกตรง ๆ ว่าคณินทร์ตอบไม่ได้ เขาเกิดและเติบโตที่ประเทศอังกฤษ ยังไม่เคยไปเหยียบเอมมาลิสสักครั้ง หากจะเอาอะไรมาเป็นคำตอบ ก็คงต้องวัดจากความเข้มงวดของบิดาตลอดช่วงชีวิตที่ผ่านมา...

คณินทร์ขออนุญาตเอาเองว่าคงเป็นจริงดังที่พวกเพื่อน ๆ พูด บางทีเอมมาลิสอาจจะฝึกให้เด็ก ๆ จับดาบตั้งแต่เกิดเลยมั้ง...

พันดาบได้ก่อนเดิน เຈ່งจะตาย

อันที่จริงถ้าจะเปรียบถึงความเข้มงวดแล้วละก็ บิดาของเขาไม่ได้เป็นประเภทที่เฉพาะเจาะจงอยู่กับเรื่องของการฝึกดาบเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีเรื่องรอบรู้ด้านอื่นๆ อีกมากมายที่คณินทร์ถูกกวัดขั้น

ยกตัวอย่างเช่น การเรียนเปียโน เรียนร้องเพลง เรียนสังคมศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ และยังมีเรียนภาษาอื่นๆ ที่เพื่อนของเขาบางคนอาจจะคาดไม่ถึง ทั้งไทย จีน สเปน และอาหรับ

เรียนเยอะชนิดที่พอลม้มันไม่แปลกใจเลยว่าทำไมเขาถึงไม่มีเวลาไปหาแฟนที่ไหน จะพูดยังไงดีล่ะ... ไม่ต้องไปพาดพิงถึงเรื่องรักหรือ เขาแค่เวลาจะเที่ยวเล่นในชีวิตยังไม่ค่อยมี ชีวิตของคณินทร์เหมือนถูกกำหนดตารางให้เดินในทางที่พ่อขีด ถึงบิดาจะไม่ได้กดดันจนเขารู้สึกเกลียดการเรียน แต่อิสระและช่วงวัยเด็กของเขาก็ไม่ได้ดำเนินไปอย่างที่ได้กคนอื่น ๆ เป็น

หลายครั้งที่คณินทร์นึกตั้งคำถามกับตัวเอง และหลายครั้งอีกเหมือนกันที่เขาตั้งคำถามกับหัตตฉนัย

เด็กหนุ่มก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมคนหนึ่งคนจะต้องเชี่ยวชาญไปเสียทุกอย่าง แต่นั่นแหละ เพราะบิดาของเขาไม่เหมือนใคร คำตอบที่เขาได้รับกลับมาจึงไม่ต่างอะไรจากข้อสอบวิชาคณิตศาสตร์...

ใจหทัยยากทั้งยังต้องอาศัยความเข้าใจขั้นสูง... หัตตฉนัยเป็นแบบนั้นเสมอ หว่านล้อมอ้อมค้อมและรอจนกว่าเขาจะตกตะกอนได้ด้วยตัวเอง

“พ่อฝึกให้ลูกพันดาบจริง แต่การพันดาบคือการเล่นเกมแบบ Finite Game จบเกมภายในเวลาที่กำหนด ดังนั้นสิ่งที่ลูกต้องคำนึงคืออะไร”

คำพูดของคนเป็นบิดาในคืนก่อนเวรซ้อนเข้ามาในภาพความทรงจำ คณินทร์จำได้ว่าห้วงของการพูดคุยนี้อาจเกิดขึ้นในการฝึกฝนเป็นรอบที่สามของคำคืน

“รักษากติกา เอาชนะคู่ต่อสู้ให้ได้ภายในเวลาที่กำหนด” ร่างบางเอ่ยตอบออกมาทันทีด้วยความมั่นอกมั่นใจ

“ถูกต้อง... นั่น... ถ้าต้องการเอาชนะคู่ต่อสู้ที่เหนือกว่าในเวลาที่กำหนด... แต่ลูกยังต้องรักษากติกาละ จะทำยังไง”

ชายวัยกลางคนเว้นจังหวะให้ผู้เป็นลูกชายได้ครุ่นคิด คณินทร์ขยับตัวเล็กน้อยตามสัญชาตญาณ ในสมองประมวลผลก่อนจะขมวดคิ้วเมื่อคิดอะไรบางอย่างออก

“มีได้สองทาง” คณินทร์จับดาบอยู่ในท่าเตรียมพร้อม และสบตากับผู้เป็นพ่อผ่านหน้ากากโลหะ จู่ ๆ ก็รู้สึกประหม่าขึ้นมา เพราะดันเป็นกัณฑ์กับคำตอบของตัวเอง

“ว่ามาสิ” เพราะไม่มั่นใจกับสิ่งที่กำลังจะพูดออกไปเท่าไรนัก คณินทร์ถึงได้ยืนนิ่งไปครู่ใหญ่ นานนับหลายนาทีกว่าจะยอมเอื้อนเอ่ยสิ่งที่อยู่ในความคิดออกมา

“ทางแรก ฝึกฝนโดยการอ่านทางของคู่ต่อสู้ คั้นหาจุดอ่อน และเอาชนะจุดอ่อนของคู่ต่อสู้ให้ได้ ส่วนทางที่สอง... ต้องทำให้คู่ต่อสู้เป็นฝ่ายผิดกติกา... แล้วเราจะชนะ”

คนพูดกลืนน้ำลายอีกใหญ่ลงลำคอ เพราะรู้ดีถึงความหมายในประโยคที่พูดออกไป

สิ่งที่คณินทร์กล่าวมาไม่ต่างอะไรจากพวกเล่นไม้ซื่อ คดโกง ซ้ำฉลาด... แต่เด็กหนุ่มเพียงคิดตามตัวแปรที่บิดามีมาให้ในโจทย์เท่านั้น เขาวัดจากความเป็นไปได้หากต้องแข่งกับเวลา

เราจำเป็นต้องสร้างทางเลือกที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายได้เร็ว

ที่สุด นั่นย่อมหมายถึงรวมถึงการทำให้คู่แข่งต่อสู้กลายเป็นฝ่ายผิดกติกา เพื่อกำจัดฝ่ายตรงข้ามออกจากการแข่งขันด้วย

“แต่ในการเล่นกีฬาทุกชนิดเราทำแบบนี้ไม่ได้ การจงใจผิดกติกาในเวลาแข่งขัน ลูกจะกลายเป็นคนซีโกง” ทัดตนัยพูดเสียงเรียบ เน้นย้ำคำว่า ‘จงใจ’ หนักขึ้น เพื่อเปิดทางให้คนอ่อนวัยได้คิดตาม

“แต่นอกเวลาก็คงทำได้... ไซ้ใหม่”

เด็กหัวไวโพล่งออกไปรวดเร็วเกินกว่าที่สมองจะทันไตร่ตรอง คณินทร์เบิกตากว้าง ตกใจกับความคิดของตัวเองอยู่ไม่น้อย ส่งผลให้การออกดาบแทงไปเบื้องหน้าครั้งนี้ผิดเพี้ยนเสียจ้วงหวะไป

พลาด... แต่คณินทร์เห็นรางๆ ว่าภายใต้หน้ากากโลหะนั้น พอกำลังพยักหน้าด้วยความพึงพอใจ

“ไซ้ ลูกต้อง นอกเวลาทำได้... ดังนั้นลูกจะต้องระวังตัวเอาไว้ให้ดี ใช้ชีวิตอย่างมีสติ พิจารณาข้อดีข้อข้อได้เปรียบ มองให้เห็นถึงจุดประสงค์ที่แท้จริงของคน ใคร-ทำอะไร-เพื่อใคร-ทำไม... เพราะในชีวิตเราไม่มีทางรู้เลยว่าใครจะเล่นนอกกติกา การไม่ระวังตัวแค่นี้คนเดียวอาจจะทำให้ลูกเสียเปรียบ”

“...”

“อย่าลืมว่าทุกการแข่งขัน เราต้องการผู้ชนะแค่คนเดียว ลูกต้องมองให้ออกว่าใครเล่นเกมแบบไหน เล่นยังไง”

“...”

“และต้องไม่ลืมความจริงว่า บนโลกใบนี้มนุษย์ล้วนแตกต่างกันเป็นเรื่องธรรมชาติ ยังมีคนอีกมากที่พร้อมจะผิดกติกาเพื่อชัยชนะ เพราะพวกเขาคิดว่ามันเป็นวิธีที่ง่ายกว่าการมาแข่งขันกันโดยชอบธรรม” ทัดตนัยกลับมาตั้งท่าเตรียมพร้อม ก่อนจะพยักหน้าเป็นสัญญาณให้เด็กหนุ่มทำในสิ่งเดียวกัน

คณิตร์เข้าใจแล้ว... พ่อไม่ได้สอนให้เขาโกง แต่กำลังสอนให้
รู้ทันคน การทะนงตัวว่าเก่งเหนือใครและไม่คิดมองรอบด้านอาจนำ
มาซึ่งหายนะ ทัดตนัยกำลังสอนให้เขาเปิดใจให้กว้าง เหมือนที่ควร
เปิดใจให้แก่คำท้วงติงของผู้ชายคนนั้น...

ถึงจะเจ็บใจ แต่ลึกๆ คณิตร์ไม่สามารถปฏิเสธความจริง
ข้อหนึ่งได้ว่า คำคินั้นเขาเอาชนะบิดาได้แต่ัมไปหนึ่งเบาท์ เพราะ
การปรับตัวเคลื่อนไหวขยับไหลซ่ายให้น้อยลง เป็นผลให้ทัดตนัยอ่าน
เกมไม่ออก แม้คนอายุมากกว่าจะยอมอ่อนข้อให้ในบางครั้ง แต่ถึง
อย่างนั้นเด็กหนุ่มก็ไม่อาจหลีกหนีความจริง

ยิ่งรู้จักผิดพลาดแล้วลองแก้ไข ท้ายที่สุดร่างบางก็ไม่ยอมทำ
ตามความเคยชินอีกต่อไป สัตยชาติญาณเรียกร้องให้ปรับตัว ทุกครั้ง
ที่คณิตร์จู่โจม ไหลซ่ายของเขาจะเคลื่อนไหวน้อยลงทีละนิด...
ทีละนิด กระทั่งแทบจะไม่ขยับอีกเลยในตอนที่จับเกม

สิ่งที่ใครอีกคนพูดเป็นความจริง...

แต่แล้วยังไงเล่า เขากับหมอนั้นจะไม่เจอกันอีกหลังจากเรียน
จบ คณิตร์ตั้งใจจะหายหน้าจาก 'Fencing Club' ไปสักพัก

ตำแหน่งกัปตันจะตกเป็นของ 'อเล็กซ์' เพื่อนร่วมทีม และ
ชีวิตของเขาจะกลับมาโลดแล่นอย่างมีอิสระ ไม่มีเหตุผลอะไรให้ต้อง
พบหน้าไอ้คนกวนโอ๊ยพูดจาไม่เข้าหูนั้นอีก

ลาขาดตลอดกาล

.
. .

ชะที่ไหนล่ะ... เหี้ย-เอ๊ย

คณิตร์นั่งค้ำหน้าประตูบ้านของตัวเอง

หลังจากแยกย้ายกับพวกพอล เขาตรงดิ่งกลับบ้านด้วยความหวังว่าจะพักผ่อนและสมอง ทว่าความบัดซบในชีวิตกลับไม่หยุดอยู่เพียงเท่านั้น เด็กหนุ่มขมวดคิ้วสวดดำสรรวรรค์ กล่าวโทษเทวดาหรือใครสักคนที่มีหน้าที่ขีดเขียนชะตาชีวิตให้แก่มัน

ดวงตาสองชั้นหลับในจับจ้องกับการอ่านสถานการณ์ตรงหน้าอย่างหนัก

แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่อาจเข้าใจ... เขามองผ่านหน้าต่างบ้านบานสูง ก่อนจะหยุดสายตาลงที่ผู้ชายแปลกหน้าคนนั้น...

ร่างสูงโปร่งกับท่านั่งประจำตัว ไม่มีอะไรผิดแปลกไปจากที่เคยพบเห็น ยกเว้นเสียแต่ว่าอีกฝ่ายกำลังนั่งอยู่บนโซฟากลางบ้านของเขาโดยมีผู้เป็นพวยืนอยู่ข้างกาย ทั้งยังมีกิริยาท่าทางสุภาพสำรวมก้มหน้ากุ่มมือสงบนิ่ง ราวกับคนที่มียศถาบรรดาศักดิ์ด้อยต่ำกว่า...

นี่แม่งเรื่องบ้าอะไรวะ...

03

ซาเอิร์ลเกรย์

ภาพชายหนุ่มร่างสูงผู้มีสีหน้าเรียบนิ่งและกิริยาท่วงท่างดงามกำลังจดปลายพู่กันลงบนผืนผ้าใบนั้น อาจเป็นสิ่งที่สามารถพบเห็นได้บ่อยหากผู้มองเป็นนักเรียนจากโรงเรียนศิลปะอันดับหนึ่งแห่งราชอาณาจักรเอมมาลี ด้วยใบหน้าหล่อเหลาราวกับรูปสลักอันเป็นเอกลักษณ์โดดเด่น พาให้ใคร ๆ ต่างก็จดจำ **ซรัณ พิทักษ์เทวา** ในฐานะเจ้าของโรงเรียนศิลปะสำหรับพวกชนชั้นสูง

พ่วงด้วยตำแหน่งชายหนุ่มผู้สืบทอดนามสกุลของตระกูลขุนนางเก่าแก่ผู้มีผลงานด้านศิลปะอันเลื่องชื่อแห่งยุค ที่ใครหลายคนใคร่จับจองเป็นเจ้าของ

ซรัณ ขึ้นแท่นเป็นศิลปินอันดับหนึ่งของเอมมาลี ที่เศรษฐกิจและผู้คนมากมายล้วนต้องการให้มาอยู่ในการอุปถัมภ์ของตนเองมากที่สุด ในทศวรรษนี้ ทว่าเหล่าเศรษฐกิจนั้นทำได้เพียงแค่ฝัน เหตุเพราะรู้ดีแก่ใจว่าบุคคลที่อุปถัมภ์ซรัณอยู่ ณ เวลานั้นคือเจ้ามหาชีวิตผู้นำองค์ปัจจุบันของเอมมาลี

การอยู่ในความดูแลของเจ้ามหาชีวิตยิ่งทำให้ชีวิตสูงส่งและไกลเกินเอื้อม ผู้คนต่างรู้ว่าศิลปินท่านนี้มีโชสามัญชนทั่วไป การพบเจอไม่ได้หมายรวมถึงว่าจะมีโอกาสได้เข้าใกล้ เศรษฐีใหญ่และผู้ที่หมายปองชีวิตจึงทำได้อย่างมากที่สุดเพียงแค่ส่งบุตรหลานเข้ามาเรียนเป็นลูกศิษย์ติดตามเท่านั้น

นอกเหนือจากนี้ พวกเขาไม่ต่างอะไรจากเหล่าภมรที่บินไล่ตอมดอกไม้งามในสวนของพระราชวังหลวง เฝ้าชื่นชมถูกใจแต่ไม่อาจเด็ดมาเป็นเจ้าของและตอมดม...

“ขอภัยที่เสียมารยาทครับ นายท่าน”

เสียงจากพ่อบ้านเก่าแก่เรียกให้ชายหนุ่มร่างสูงที่นั่งวาดภาพอยู่ตรงกลางห้องตื่นจากภวังค์ ชรัณในชุดคลุมอาบน้ำผ้าซาตินสีน้ำเงินเข้ม สวมแว่นตาไร้กรอบ หยุดมือที่กำลังปาดป้ายสีลงบนผ้าใบ พลางเบือนหน้าไปมองต้นเสียง

“มีอะไรหรือเปล่าครับ ปกติคุณพ่อบ้านจะไม่รบกวนผมเวลานี้?” น้ำเสียงราบเรียบไม่ได้แฝงแววดำหนิติเตียน ทว่าสำหรับ **ณรงค์** พ่อบ้านเก่าแก่ย่อมรู้ดีว่าคำถามที่ถูกลงอกมานั้นเต็มไปด้วยความรู้สึกเช่นไร

ชายวัยกลางคนในชุดสุภาพก้มหน้าลงเล็กน้อยแสดงออกถึงความไม่สบายใจ เขาทราบดีว่านายท่านคนปัจจุบันไม่ชอบให้ใครมากรวนใจ ยิ่งเวลาที่ท่านอยู่กับผ้าใบผืนใหม่ในคืนฝนพรำ มันเป็นช่วงเวลาต้องห้าม... โสตประสาทเปิดรับฟัง ยินเสียงฝนที่ตกกระหน่ำลงมาท่าใหญ่ตั้งแต่เมื่อคืนจนกระทั่งฟ้าสว่าง ณรงค์รู้ดีว่าตนไม่ควรมายืนอยู่ตรงนี้ แต่เพราะความจำเป็นบีบบังคับ

เหนือจากคำสั่งของนายท่านนั้นมีเรื่องสำคัญกว่า...

“ขอภัยเป็นอย่างสูงครับนายท่าน” ดวงตาเล็กของคุณพ่อ

บ้านเหลือบไปด้านหลังพร้อมกรกล่าวคำขอลูแก่โทษ เขาไม่ได้อธิบายอะไรมากความมาให้เสียเวลา เพียงเปิดทางให้ชายคนหนึ่งในชุดเครื่องแบบทหารก้าวเข้ามา บุคคลที่สามก้มหน้าทำความเคารพ ชรัณ ก่อนจะเอื้อนเอ่ยบางสิ่งบางอย่างให้มีือหน้าต้องละจากงาน ศิลปะ...

“คุณชรัณ... เจ้ามหาชีวิตมีพระราชกระแสรับสั่งให้เข้าเฝ้าครับ” นายทหารร่างกำยำพูดจบก็เฝ้าริมฝีปากเข้าหากัน ชายหนุ่มในชุดเครื่องแบบยืนตัวตรง จัดระเบียบร่างกายในท่วงท่าที่คิดว่าดูสุภาพและเหมาะสมมากที่สุดกับศิลปินผู้ได้ชื่อว่าอยู่ในความอุปถัมภ์ของเจ้าเหนือหัว

“ต้องเข้าเฝ้าเมื่อไหร่ครับ” ชรัณถามกลับพลางเอื้อนมือไปหยิบผ้าขนหนูด้านข้างมาเช็ดสีและคราบสกปรกต่าง ๆ ออกจากนิ้วมือ

“ตอนนี้...” นายทหารเว้นวรรคไปเล็กน้อย สีหน้าแสดงออกถึงความไม่มั่นใจ ครู่หนึ่งจึงหยุดคิดแล้วเอื้อนเอ่ยประโยคใหม่ออกไปอีกครั้ง “เอ่อ... กระผมหมายถึง ภายในครึ่งชั่วโมงจากนี้ครับ”

ครึ่งชั่วโมง?

ชรัณคิดว่ากระตุกทันทีที่ได้ฟัง ครานี้ร่างสูงเงยหน้าขึ้นเพื่อสังเกตท่าทางของคนตรงหน้าอย่างพิถีพิถะระหับบ้าง เขาพบความจริงบางอย่างเกี่ยวกับผู้ชายคนนี้... อีกฝ่ายไม่ใช่ นายทหารที่คุ้นหน้าคุ้นตา อันที่จริงน่าจะไม่เคยเจอกันมาก่อนเลยด้วยซ้ำ ชายหนุ่มมั่นใจว่าเขาเป็นคนความจำดีระดับหนึ่ง ทว่ากับคนคนนี้นอกจากจะไม่อยู่ในความทรงจำแล้ว ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่ขัดแย้งกัน

ทหารยศสูง แต่ทำทีดูเก้ ๆ กัง ๆ ราวกับคนที่เพิ่งมีโอกาสถวายงานรับใช้ได้ไม่นาน... *ทำไมทรงเลือกคนคนนี้เป็นคนส่งสาร*

หลากหลายคำถามเกิดขึ้นในใจ ชรัณประเมินสถานการณ์อย่างรอบคอบจากความน่าจะเป็นทั้งหมดตรงหน้า ก่อนจะพบว่า มีหลายสิ่งหลายอย่างผิดปกติ ประการแรก... หากไม่ใช่เรื่องสำคัญ เจ้ามหาชีวิตจะไม่มีพระราชกระแสรับสั่งให้เข้าพบกลางดึกกลางดื่น เช่นนี้ประการที่สอง... ไม่มีทางที่พระองค์จะโปรดให้คนแปลกหน้า มาเรียกเขาไปเข้าเฝ้า... หากไม่ใช่ว่าทรงต้องการเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ

ใช้คนทั่วไป... ให้ดูเป็นเรื่องธรรมดา ดีกว่าใช้คนใกล้ชิดให้เป็นจุดจับจ้อง

“เพิ่งมาใหม่หรือครับ” ดวงตาคมประดุจเหยี่ยวจ้องมองบุคคลภายนอก ก่อนจะเอ่ยถามน้ำเสียงราบเรียบ ในขณะที่ลอบสังเกตอาการของกลุ่มสนทนา สีหน้าของนายทหารคล้ายพยายามเก็บอาการช่างขัดแย้งกับม่านตาที่ขยายขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อย... ประหม่า

“ชะ... ทราบได้อย่างไรครับ”

มุมปากได้รูปกระตุกยิ้มเล็กน้อยเพื่อแสดงความเป็นมิตร จากนั้นเขาจึงเลื่อนสายตาไปยังร่องเท้าของคนตรงหน้าเป็นดั่งคำตอบ

“...”

“ร่องเท้าคุณยังใหม่ครับ มันไม่สึกเท่าไร ผมถึงเดาว่าคุณคง... เพิ่งเข้ามาทำงานไม่ถึงสัปดาห์”

“ครับ อันที่จริงก็เพิ่งเมื่อวานนี้เอง” ทหารหนุ่มคงเห็นเป็นการดีที่จะผูกมิตรกับศิลปินชื่อดังในอุปถัมภ์ของเจ้าเหนือหัว จึงตอบอย่างตรงไปตรงมาด้วยท่าทีผ่อนคลาย แตกต่างจากผู้ฟังโดยสิ้นเชิง

“แล้วพระองค์มีพระราชกระแสรับสั่งอย่างอื่นอีกไหมครับ” ชรัณยังคงรักษาท่าทางให้เป็นธรรมชาติได้อย่างไร้ที่ติ แม้ในใจจะเริ่มอยู่ไม่สุขแล้วก็ตาม

“ไม่ได้มีพระราชดำรัสใดกำชับชัดเจนครับคุณชรัณ เพียง
 แยมพระโอบอ้อมและตรัสว่า หากคุณชรัณถาม ก็ให้กระผมแจ้งคุณชรัณ
 ว่า ‘ฉันเห็น **จักจั่นลอกคราบ** ฤดูร้อนใกล้มาถึงแล้ว หากได้เพื่อน
 จิบชาก็คงดี’ ครับ”

ชายหนุ่มหลุบตาลงต่ำกับคำบอกเล่า พยายามวิเคราะห์สิ่งที่
 เจ้ามหาชีวิตมีพระราชกระแสรับสั่งให้นายทหารพูดออกมาเช่นนั้น
 และยังโปรดเลือกให้ทหารหน้าใหม่มาเชิญเขาไปเข้าเฝ้า แค่นี้ก็
 ชัดเจนแล้วว่าไม่ต้องการให้คนนอกรู้เรื่อง แต่ถึงกระนั้นก็ยังระวังตัว

วางพระทัยใช้คนไม่ประสีประสาทำงานนี้ เลือกคนที่มึนทำ
 ทางซื่อป้อ พูดง่ายคุยง่าย ดูท่าทางเก็บความลับไว้ไม่ยอมให้เข้าหา
 เขา เพราะทรงประเมินไว้แล้วว่าท้ายที่สุดหากเรื่องนี้ต้องหลุดออก
 ไปถึงหูคนอื่น สารจะสำคัญจะไม่แพร่พรายตามไปด้วย *กำแพงมีหู
 ประตูมีช่อง* หากไม่ระมัดระวังอาจเป็นภัย กลับกัน หากระวังมาก
 เกินพอดีก็อาจเป็นที่น่าสงสัยเช่นกัน

ฉันเห็น **จักจั่นลอกคราบ** ฤดูร้อนใกล้มาถึงแล้ว หากได้เพื่อน
 จิบชาก็คงดี อย่างนั้นหรือ...

ชายหนุ่มทวนพระราชดำรัสของเจ้าเหนือหัวในใจ ก่อนจะ
 เบือนหน้าไปมองยังนอกหน้าต่าง ทันทีที่เห็นแสงแปลบปลาดจาก
 สายฟ้าลอดเข้ามาชรัณก็หลับตาลง เสียงท่าฝนด้านนอกกระหน่ำเท
 ลงมามืดฟ้ามัวดินจนได้กลิ่นความชื้นอบอวลไปทั่วบริเวณ ก่อนเนื้อ
 ในอกด้านซ้ายของชายหนุ่มพลันเต้นแรงขึ้น เขาเริ่มรู้สึกถึงอาการ
 มีนหัวเล็กน้อย แต่จำต้องเก็บอาการเอาไว้

ชรัณเกลียดกลิ่นฝน เกลียดเสียงฟ้าร้อง เกลียดความชื้นแฉะ
 เกลียดทุกอย่างที่หยดหยาดจากฟากฟ้า...

อันที่จริงเจ้าเหนือหัวน่าจะทรงเป็นบุคคลที่ทราบเกี่ยวกับ

อาการนี้ของเขาดีที่สุดใน เพราะพระองค์คือผู้ที่มีพระราชดำรัสให้เขา เก็บตัวทุกครั้งยามสายฝนโปรยปรายลงมา เวลานี้อากาศด้านนอก เรียกได้ว่าไม่มีอะไรใกล้เคียงคำว่า *ฤดูร้อนกำลังจะมาถึง* เลยสักนิด กลับกัน *ฤดูร้อนของจริง* ได้ผ่านไปแล้ว ดังนั้น สิ่งที่เขาเห็นหรือต้องการจะสื่อคงเป็นใจความอื่นในรูปประโยคนั้นเสียมากกว่า

“ถ้าอย่างนั้น รบกวนแจ้งให้ห้องเครื่องฝั่งนั้นเตรียมของว่าง ผมจะเตรียมชาไปเองสองชนิด” ชรัณหยุดความคิดในหัวลง ผู้นำตระกูลพิทักษ์เทวาคุดลุกขึ้น ก่อนจะพูดกับคนตรงหน้า ทว่าดวงตาก็กลับจับจ้องไปยังคุณพ่อบ้านที่อยู่ด้านหลัง

“ขอเป็นชาคาโมมายส์และอยู่หลงนะครับคุณณรงค์”

“ครับนายท่าน”

ไม่มีเวลาให้รอซ้ำอีกแล้ว หากข้อสันนิษฐานของเขาเป็นความจริง การจับชาครั้งนี้คงมิใช่เพียงการดื่มด่ำในรสชาติเหมือนเคย...เคย...

มหาดเล็กที่อยู่หน้าห้องหันไปเคาะประตูไม้สักบานใหญ่ สามครั้งทันทีที่เห็นร่างสูงสง่าของบุคคลที่เจ้ามหาชีวิตต้องการให้ เข้าพบปรากฏตัวขึ้น เพียงอดีตใจเดียวอีกฟากฝั่งของประตูก็เคาะกลับมาสามครั้งเป็นสัญญาณบอกว่ามีคนรอเพื่อรับฟังสารอยู่เบื้องหลัง

“คุณชรัณมาถึงแล้วครับ”

“ให้เข้ามาได้”

สิ้นเสียงจากมหาดเล็กภายในห้องไม่นาน ประตูไม้สักบานใหญ่ก็เปิดออก คนที่อยู่หลังบานประตูมีสีหน้าเรียบนิ่ง ร่างสันทัดในชุดข้าราชการบริพารยกมือขึ้นแนบหน้าอกซ้ายเป็นการแสดงความเคารพคนที่มิดัดดีเท่ากันตามธรรมเนียมของชาววัง ชรัณเห็นอย่าง

นั่นจึงแนบมือบนหน้าอกตนเองแล้วค้อมศีรษะตามข้าง

การทักทายอย่างผู้มีอารยะไม่ได้มากพิธี ชายหนุ่มเดินตามบุคคลที่มีอายุอานามมากกว่าตรงเข้าไปยังห้องโถงขนาดเล็ก ภายในนั้นถูกแบ่งออกเป็นอีกสามห้องย่อยซึ่งทุกห้องล้วนเป็นห้องดีมชาแตกต่างกันเพียงการตกแต่งคนละรูปแบบเท่านั้น

มหาดเล็กประจำพระองค์ผายมือให้ซริณเดินไปยังห้องที่มีการตกแต่งสไตล์ตะวันออก ด้านในมีฉากกั้นขนาดใหญ่เป็นลายนกยูงรำแพน เพอร์นิเจอร์รอบด้านประดับประดาด้วยเครื่องปั้นโบราณ มุมสุดของห้องนี้มีชายสูงวัยซึ่งเป็นประมุขสูงสุดของราชอาณาจักรเอมมาลีกำลังประทับบนพระราชอาสน์เพื่อรอคอยการมาถึงของเขา

“มาได้เวลาพอดี ปู่เพิ่งให้คนไปอุ้มสโคนให้เจ้า”

เจ้าเหนือหัวเงยพระพักตร์ขึ้นจากถ้วยชา พระหัตถ์เลื่อนจานสโคนไปทางผู้มาใหม่ พลางเคลื่อนพระเนตรที่เปี่ยมไปด้วยความอ่อนโยนมาหยุดที่ใบหน้าของซริณ

“เป็นพระมหากษัตริย์คุณพะยะคะ” ชายหนุ่มในการอุปถัมภ์ทรุดตัวลงคุกเข่าข้างเดียว แนบมือกับหน้าอกด้านซ้าย แล้วค้อมศีรษะลงด้วยกิริยาสำรวมเมื่ออยู่เบื้องพระพักตร์

“ปู่เคยบอกเจ้าว่าถ้าอยู่กันสองคนไม่ต้องใช้คำราชาศัพท์ จำได้หรือไม่” พระสุรเสียงของผู้พูดแผ่แวดดำหนิ

ซริณยังคงคุกเข่าอยู่เช่นนั้น จวบจนประโยคถัดมาถูกเอ่ยขึ้น ชายหนุ่มจึงรีบลุกขึ้นทันใด

“อย่างไรเจ้าก็ถือได้ว่าเป็นหลานปู่ เลี้ยงดูกันมาตั้งแต่เด็กแต่เล็ก ซริณจะทำเหมือนปู่เป็นคนอื่นหรือยังงัย”

“ขอโทษครับคุณปู่” กล่าวคำขอโทษออกไปด้วยสีหน้าสำนึก

ผิด ร่วงสูงสง่าเดินมายังเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามกับเจ้ามหาชีวิต ก่อนจะนั่งลงด้วยกิริยาสำรวมไม่เปลี่ยนแปลง

“อ้อ ไม่เป็นไร คุณกันสบาย ๆ เถอะ จะให้ปู่ฟังแต่ขอประทานอภัย หรือเป็นพระมหากษัตริย์คุณอันล้นพ้น ฟังแบบนี้ซ้ำ ๆ ปู่ก็เบื่อเป็นนะ ไม่มีใครคอยด้วยมานานแล้ว จะพูดอะไรด้วยหน่อย ถ้าเขาไม่ขอโทษ เขาก็ขอบคุณแบบไม่มีเหตุผลสมควรอยู่เรื่อย” ชายสูงวัยแย้มยิ้มทั้งยังหลุดหัวเราะออกมาเล็กน้อยด้วยท่าทีสบาย ๆ

“มีแต่ชรัณนี่แหละที่ปู่สามารถพูดคุยแบบสบายด้วยได้”

“ครับ... แล้วคุณปู่สบายดีใช่ไหมครับ” เจ้าของร่วงสูงเอ่ยปากถามผู้ที่เลี้ยงดูกันมาอย่างดีตั้งแต่วัยเด็กด้วยท่าทีนอบน้อม แม้ชรัณจะรู้สึกได้ว่าในสถานการณ์แบบนี้ไม่ใช่เรื่องที่เหมาะสมกับการทักทายผู้เป็นใหญ่ด้วยคำพูดเช่นนี้ แต่เพราะเขาไม่ต้องการรั้งรอเวลา

“ก็โรยราไปตามวัย... ปู่ถึงได้เรียกเจ้าให้มาดื่มชาเป็นเพื่อน...” ชายสูงวัยเว้นวรรคไปชั่วอึดใจหนึ่ง เสียงท่าฝนตกกลางกระทบบรรพเสียงด้านนอกพร้อมแสงสว่างจากสายฟ้าที่ฟาดผ่าพาให้ชรัณเผลอเกร็งมือโดยไม่รู้ตัว

“...”

“ปู่ขอโทษนะ ที่ต้องให้ชรัณฝ่าฝนมาแบบนี้” คนอายุมากกล่าวขามสังเกตเห็นบุคคลที่มีศักดิ์เทียบเท่าหลานบุญธรรมมีอาการผิดปกติไป

ชรัณแม้ริมฝีปากพูดอะไรไม่ออก ชั่ววินาทีหนึ่งก็กลับมามองสติวกเข้าเรื่องสำคัญอีกครั้ง

“ได้ยืนยันว่าคุณปู่มีประสงค์จะดื่มชา ผมเลยให้คุณณรงค์เตรียมชามาสองชุดครับ... เหมือนทุกครั้ง” ใบหน้าหล่อเหลาหันไปทาง

มหาดเล็กที่ยืนรออยู่หน้าฉากกั้นรูปนกยูงรำแพน ทำเพียงพยักหน้า
 หนึ่งครั้ง จากนั้นน้ำชาสองชุดก็ถูกยกเข้ามาวางรอให้เลือกอย่างรู้
 งาน

“สองชุดเหมือนทุกครั้ง... อ้อ ไซ้ชาคาโมมายล์กับชาอู่หลง
 ใหม่”

“ครับ ผมนำชาคาโมมายล์กับอู่หลงมา วันนี้คุณปู่ต้องการ
 จิบชาตัวไหนดีครับ” ในสายตาผู้อื่นชรัณเป็นที่โปรดปรานของเจ้า
 มหาชีวิตเป็นอย่างมาก เนื่องจากทำอะไรก็พอพระทัยไปเสียทั้งหมด
 ทั้งการตระเตรียมที่รู้ใจตรงตามพระประสงค์ราวกับเข้าไปนั่งใน
 พระทัยของเจ้าเหนือหัว จะถูกเรียกมาเข้าเฝ้าบ่อย ๆ ย่อมไม่ใช่เรื่อง
 แปลก

ทว่านั่นเป็นเพียงแค่เปลือกนอก... ในความเป็นจริงใครเลย
 จะรู้ว่าชาสองชนิดนี้เป็นเพียงรหัสลับที่ใช้สำหรับสื่อสารเท่านั้น

ชาคาโมมายล์ มีความหมายว่า ต้องการพบปะเพื่อผ่อนคลาย
 กายา หากพระองค์เลือกดื่มชานี้ นั่นหมายถึงแค่ทรงต้องการพบ
 หน้าเขาเพื่อมีพระราชดำรัสด้วยเล็กน้อย อาจให้เข้าเฝ้าเพื่อถามไถ่
 สารทุกข์สุกดิบ แต่ถ้าทรงเลือกชาอู่หลง ความหมายคือมีพระ
 ประสงค์ให้เขาทำบางอย่างเป็นความลับ และแน่นอนว่าคำสั่งจะ
 เปลี่ยนไปตามความต้องการของพระองค์

“ชรัณ... ปู่นะเบื่อชาสองตัวนี้แล้วละ” ประโยคเรียบง่ายของ
 เจ้าเหนือหัวแห่งราชอาณาจักรเอมมาลีที่ตรัสตอบต่างออกไป ส่งผล
 ให้คนฟังหยุดชะงัก

“จั้นหรือครับ”

“ช่วงนี้ร่างกายของปู่ไม่สู้ดีนัก ปากไม่ค่อยรับรส จมูกชินกับ
 กลิ่นเดิมมากไปหน่อย จะดื่มชาคาโมมายล์ก็ไม่ช่วยให้หลับลึกได้

เหมือนแต่ก่อน... แต่จะดื่มชาอุ่นหลังมันก็ผิดค่อ เวลานี้ปู้มีชาที่นำสนใจมากกว่านั้น---อยากให้หลานลองดู”

มหาดเล็กคนที่สามเดินเข้ามาพร้อมกับน้ำชาอีกชุดเมื่อได้รับสัญญาจากเจ้ามหาชีวิต บุคคลในชุดเครื่องแบบจัดการวางชุดน้ำชาลงเคียงข้างจานสโคนและถ้วยคลอตเต้ดีคริม ก่อนผู้ไม่เกี่ยวข้องทั้งหมดจะกลับออกไป

“ชาเอิร์ลเกรย์หรือพะยะคะ” กลิ่นของน้ำมันหอมระเหยจากผิวมะกรูดอันเป็นเอกลักษณ์ลอยเด่นขึ้นมา คล้ายจะเปลือยทำความสุขุมของชรดนหล่นหายไปชั่วขณะ ชายหนุ่มหลุดถามออกไปทันทีด้วยความสงสัย ทว่าวินาทีต่อมาก็กลับมาสำรวจมกิริยาเหมือนเก่า

“ใช่ นี่เป็นชาที่ปู้ได้มาจากอังกฤษ ไม่ค่อยได้หยิบมาดื่มเพราะหวงของเหมือนตอนยังเด็ก ๆ รสชาติของมันทำให้ปู้คิดถึงเรื่องเก่า ๆ”

“...”

“ชรดน... ปู่นะแก่มากแล้ว ปีนี้สุขภาพไม่สู้ดีนัก จะไปซื้อเองก็ไม่ได้ แต่จะให้คนอื่นไปซื้อก็ไม่ไว้ใจ...”

ดวงตาฝ้าฟางตามอายุสบเข้ากับดวงตาคมประดุจเหยี่ยวของชรดน ชายหนุ่มวิเคราะห์ทุกอย่างด้วยความรอบคอบ *เรื่องพระอาการประชวร* แม้พระองค์จะไม่มีพระราชดำรัส แต่ใคร ๆ ต่างทราบเรื่องนี้กันทั้งนั้น แค่ทรงพระกรรสะ (ไอ) ออกมาครั้งหนึ่ง หมอหลวงก็วิ่งกันให้วุ่นวาย ดังนั้นนี่จึงไม่ใช่เป้าประสงค์หลักที่พระองค์มีพระราชกระแสรบสั่งให้เขาเข้าเฝ้าอย่างแน่นอน

มันน่าจะเป็นเรื่องชาอังกฤษเสียมากกว่า

“ถ้าคุณป่วนใจ หลานจะไปหาซื้อมาให้” สรรพนามใกล้ชิดถูกหยิบยกขึ้นมาใช้ ชรดนพยักหน้าหนึ่งครั้งก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น ซึ่งเรียกรอยยิ้มจากผู้ฟังได้ทันที

“ดี... ดีมาก ใครจะรู้ว่าใจปู่เท่าชรัณอีกล่ะ” เจ้าเหนือหัวแยม พระสรวลครู่หนึ่ง นาที่ถัดมาก็ยกถ้วยชาขึ้นจิบ จากนั้นพระพักตร์ก็เปลี่ยนเป็นจริงจังมากกว่าเดิม “อย่างนั้นก็ไปเตรียมตัวเสียเถิด ข้ากว่านี้เกรงจะไม่ทันกาล”

“ครับ”

“ปู่อยากให้เวลาจกจั่นลอกคราบมากกว่านี้อีกสักหน่อย... อยากให้ฤดูร้อนมาถึงช้าลง แต่คงไม่ได้ตามใจหวังหรอก ช่วงนี้ต้นจามจรีที่เราปลูกตรงกลางเมืองมีผลที่ราว ตรงกลางมีแมลงเจาะบนต้นยังเต็มไปด้วยกาฝาก ไม่มีใครช่วยปู่ดูแลสักคน มีแต่ชรัณนี่แหละที่พอจะฝากฝังได้”

คำสั่งที่แท้จริงเผยออกมาแล้ว ชรัณเป็นหน้าออกไปมองสายฝนที่กระหน่ำลงมาด้านนอก มันเป็นเช่นนั้นมาตั้งแต่หัวค่ำลากยาวจนถึงชั่วโมงนี้ บรรยากาศรอบด้านไม่มีอะไรใกล้เคียงกับคำว่า ‘ฤดูร้อน’ และ ‘ต้นจามจรี’ ที่กลางเมืองหลวง...

ซึ่งเป็นต้นไม้ประจำประเทศก็ยังคงได้รับการทำนุบำรุงดูแลเป็นอย่างดี ปู่ไม่ได้หมายความว่าถึงต้นจามจรีจริง ๆ และแมลงกับกาฝากเป็นสัญลักษณ์แทน**ผู้ที่มุ่งร้าย**

ส่วน ‘จกจั่นลอกคราบ’ นี่แหละ คือรหัสลับที่ทำให้เขาไม่สบายใจ

ชรัณเคยอ่านเรื่องวงจรกิจชีวิตของ ‘จกจั่น’ เมื่อนานมาแล้ว จากหนังสือนิทานสำหรับเด็กที่เจ้าเหนือหัวพระราชทาน พระองค์ตรัสว่า “วงจรกิจชีวิตของจกจั่นนั้นถือเป็นหนึ่งในเรื่องอัศจรรย์ของโลก เพราะตัวอ่อนของจกจั่นจะอาศัยอยู่ใต้ดินเป็นเวลายาวนานตั้งแต่สองถึงสิบเจ็ดปี จนกว่ามันจะแข็งแรง จากนั้นจึงขุดดินขึ้นมา ลอกคราบและใช้ชีวิตเพื่อสืบทอดสายพันธุ์ต่อไปบนพื้นโลก”

ถ้าเป็นอย่างนั้น... หมายความว่าถึงเวลาแล้วหรือ

“อย่าเพิ่งให้ธารินรู้เรื่องนี้” มีความลับสำคัญเพียงเรื่องเดียวเท่านั้นระหว่างซรินกับเจ้ามหาชีวิตที่ไม่มีใครล่วงรู้ แม้แต่**เจ้าชายธาริน อัศวเทวารินทร์** โอรสเพียงหนึ่งเดียวของพระองค์ก็ไม่ได้รับการยกเว้น ความลับ... ที่เกี่ยวข้องกับการสูญเสียมารดาของเขา ความลับที่เกี่ยวกับโศกนาฏกรรมการสิ้นพระชนม์ของพระชายาในเจ้าชายธาริน และทายาทเพียงคนเดียวแห่งอัศวเทวารินทร์

ความลับที่พ่วงกับภารกิจสำคัญซึ่งซรินรอคอยมาตลอด

“ซริน หน้าทีของตระกูลพิทักษ์เทวา จงจำไว้ว่าลูกต้องปกป้องท่านชาย ต้องปกป้องอัศวเทวารินทร์”

เสียงของผู้เป็นมารดาแวบเข้ามาในความคิด ซรินชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยรับคำด้วยน้ำเสียงแข็งขัน

“พะยะค่ะ”

“ไปหาตัดนัยเพื่อนเก่าของปู่ เขาจะมอบชาที่ดีที่สุดให้แก่เจ้า จงนำกลับมาที่นี่”

กรุ่นกลิ่นผิวมะกรูดจากซาเอิร์ลเกรย์และความอบอุ่นจากฮิตเตอร์ไม่ได้ช่วยให้บรรยากาศภายในบ้านของตัดนัยผ่อนคลายลงแม้แต่น้อย ซรินกดดอกหนึ่งไขว่ห่างอยู่บนโซฟา ทอดสายตาจ้องมองควีนสีขาวจากถ้วยซาเอิร์ลเกรย์ลอยละล่องอ้อยอิ่ง กระทบเข็มวินาทีขยับไปข้างหน้าครบลิบครึ่งจึงเงยหน้าขึ้นสบตากับผู้เปรียบเทียบเสมือน... ผู้เฝ้าดูแลจักจั่น

“ผมต้องขอเวลาสักหน่อย เวลานี้ท่านชายยัง...”

“นี่เป็นเรื่องเร่งด่วนครับ องค์เจ้ามหาชีวิตทรงพระประชวรหนักขึ้น รากฐานของอัศวเทวารินทร์อ่อนกำลังลง พระองค์จึงมี

พระประสงค์ให้ผมมาที่นี่ เพื่อพาท่านชายกลับไป”

ประโยคหนักแน่นจากปากของชรัณส่งผลกระทบต่อจิตใจของ ทัตตณ้อย่างที่มันไม่ควรเกิดขึ้น ชายวัยกลางคนก้มหน้าสลดเสีย มาดผิดแปลกไปจากความสุขุมที่เคยมี

“แต่...”

อาภักปิริยาประหลาดเหล่านั้นอยู่ในสายตาของคณินทร์ ทั้งหมด เด็กหนุ่มฉวยเวียนอยู่นอกบ้านจับตาคูบิดาของตัวเองจาก ภายนอกพลงพยายามเงี่ยหูฟัง ทว่าผนังหนานั่นดันเก็บเสียงได้ดี มาก เขามักริมฝีปากขบคิดในเสี้ยววินาที ก่อนจะตัดสินใจทำบางสิ่ง บางอย่างที่รู้ดีว่าเป็นการเสียมารยาทต่อผู้อื่นอย่างถึงที่สุด

คณินทร์ตั้งใจจะไปแอบฟัง... แม้รู้ดีว่านั่นไม่ใช่สิ่งที่พึงกระทำ เลยสักนิด

แต่แล้วอย่างไรเล่า ผู้ชายแปลกหน้าที่เขาไม่ถูกชะตาคนนั้น กำลังวางท่าคล้ายกับข่มขู่คนเป็นบิดาของเขาแน่นอนว่าคณินทร์ ยอมไม่ได้

เด็กหนุ่มลอบป็นหน้าต่างห้องนอนเข้าบ้านตัวเอง เขาใช้ฝีเท้า ย่องเบา ๆ อย่างที่เคยฝึกมาตลอดตรงเข้าไปใกล้ตำแหน่งของห้อง นั่งเล่น ก่อนจะหยุดอยู่ในระยะแค่พอได้ยินเพื่อสังเกตการณ์

“เขายังไม่รู้อะไรเกี่ยวกับตัวเองเลย... เขายังเป็นแค่เด็กคน หนึ่งเท่านั้น”

“จะช้าเร็วยังไง สักวันท่านชายก็ต้องทงทราบของตัวเองเป็น ใครอยู่ดีครับคุณทัตตณ้อย... อย่างที่คุณทราบ ท่านชายต้องลงแข่งขัน ในฐานะทายาทเพียงคนเดียวของอัสศวเทวารินทร์” ผู้ชายแปลกหน้า คนนั้นพูดเสียงเข้ม

“ผมทราบดี แต่ผมขอเวลาอธิบายให้...”

“ผมเข้าใจดีครับว่ามันลำบากใจแค่ไหน”

ทัศนัยยังพูดไม่ทันจบคำด้วยซ้ำตอนที่ร่างสูงสง่าบนโซฟา กล่าวแทรกขึ้น ขับให้บรรยากาศภายในบ้านที่เคยอบอุ่นอึมครึมยิ่งกว่าเก่า คณินทร์สับสนจับใจความอะไรไม่ได้กับประโยคแปลกประหลาดเหล่านั้น

“ผม...”

“แต่คุณทัศนัยทราบใช่ไหมครับ...”

“...”

“ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงความจริงที่ว่าท่านชายคณินทร์ เป็นสายเลือดของกษัตริย์... และคุณไม่ใช่พ่อแท้ๆ ของท่านชาย”

เสียงเซ่มนาฬิกากลืนหาย บรรยากาศรอบด้านพลันเย็นเยียบจับขั้วหัวใจ

คณินทร์นิ่งเงียบ เท้าของเขาขยับก้าวไปข้างหน้าโดยไม่รู้ตัว ด้วยซ้ำว่าพาตัวเองมายืนอยู่กลางบ้านตั้งแต่เมื่อไร ริมฝีปากสีอ่อน ขบเม้มก่อนจะเอื้อนเอ่ยคำถามที่คิดว่ายากเย็นที่สุดในชีวิตออกไปเสียงแผ่ว

“คุณ... พูดว่าอะไรนะ...”